ஸ்ரீ

திருமங்கையாழ்வார்.

திருச்செங்கோடு
போர்டுஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
தே. இராமாநுஜ ரெட்டியார் அவர்களால்
எழுதப்பெற்றது

மதுரை, புத்தகவர்த்தகம்
இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்
வெளியிட்டது

காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்] 1929 [விலை அணா 8.

Printed at
The Excelsior Press,
Madura

Foreword.

I had very great pleasure in going through this book from start to finish. To me it appears to be a novel crop in the field of Tamil Literature for the following among other reasons (1) The hero, a staunch Vaishnavite, has been depicted in a manner which endears him even to the staunch Saivaite of Shiyali. Evidently the author has very carefully avoided all controversial sectarian topics. (2) The style is quite free from orientalism of any kind and flows in gentle rhythm like the tiny ripples of a calm stream. Neither highly ambitious, nor descending to the common place and colloquialism, it gives at once, that clearness of exposition and simplicity of language, which form the basis of every living language.

The choice of words and the aptquotations—some of them modified here and there—do so well fit into the subject matter that it is quickly adapted even of after a single reading. This is the sort of the style to be cultivated in the Tamil syllabus of our High School classes. Therefore, the author, himself a High School Tamil Pandit, deservs to be congratulated in having introduced into the Tamil world, a literature of the much desired type.

Chapters 1 to 5 are smooth sailing while chapters 6 and 10 are rather monotonous, but this is only a monotony necessary to the character of a hero who has dedicated his life to the service of his God and his devoted through apparently a list of pilgrim centres in southern India, it is a Vishnu Puranam in a nut shell, as, the allusions explained it promises to enrich the minds of the thoughtful readers

The author has tried to give satisfaction even to the adverse critic in justifying the hero's conduct as a plunderer and a robber For, if he robbed the a theistic rich, it was to reward the poor devotees, and if he plundered the opulent, he fed the needy, "who, taught by these, confess the Almighty just"

A K PADMANABHACHAR, B A, L T,

முகவுரை.

ஒரு நாடு முன்னேற்ற மடைதற்குக் கல்வியே இன்றியமையாச் சாதனமாம். எந்த நாட்டு மக்கள் கல்வித்துறையில் மேம்பட்டு நிற்கின்றார்களோ அந்த நாடு பல்வளங்களும் மலியப்பெற்றுச் சீரும் சிறப்புமுற்று, மற்றையநாடுகளினும் உயர்வுடையதாய்த் திகழுமென்பதைக் கல்வியே மக்கட்கு உயிரினும் சிறந்தபொருளெனக் கருதிக் கலைஞானத்தை விருத்திசெய்யும் அறிஞரால் செல்வம் பெருகிச் செழித்து வரும் மேனாடுகள் நமக்கு வெள்ளிடைமலைபோல நின்று தெள்ளிதின் உணர்த்தி வருகின்றன.

ஆதலின், நம்நாடு சிறப்பெய்தும் பொருட்டு நம்நாட்டுப் பெரியார் தம்நாட்டு மக்கட்குக் கல்விஞானத்தைப் போதித்து, அது நாடோறும் விருத்தியடையுமாறு செய்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் போதிப்பதிலும் 'இளமையிற் கல்' என்றபடி இளம்பருவமே கல்வியுறுதற்குரியதாதலின், இளைஞர்க்கே மிகுதியும் போதித்தல் வேண்டும். 'தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்'' என்ற பெரியார் திருவாக்கின்படி, பிள்ளைகள் இளமையில் எதைப் பழகுகின்றார்களோ அதுவே அவர்களிடம் எக்காலத்தும் நிலைபெற்றிருக்கும். ஆதலின் அவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டுங்கால் பயனற்ற பாடங்களைப் போதித்தல் கூடாது, அவர்கள் நாடு முன்னேறுவதற்கான வழிகளையும், வாழ்க்கையை இனிதாக நடத்துவதற்குரிய மார்க்கங்களையும், ஆன்மா நற்கதியடைதற்கான நெறிகளையும், தெய்வபக்தி, அடியார்பக்தி, அடக்கம், மெய்ம்மைகூறுதல் முதலிய பல அறநெறிகளையும், விவசாயம், கைத்தொழில், வணிகம் முதலிய பயனுடைத் தொழில்களை விருத்திசெய்யும் விதங்களையுமே போதித்தல்

வேண்டும். அவ்வாறு போதித்தற்குச் சாதனங்களாயிருக்குமாறு இத்தகைய போதனைகள் நிரம்பிய நூல்களே மிகுதியும் வெளிவரல் வேண்டும். அந்நூல்களை நம்பிள்ளைகள் பயின்று வருவார்களாயின் அறிவிலும், செல்வத்திலும், அழகிய வாழ்க்கையிலும் சிறந்து விளங்குவார்கள். அங்ஙனம் சிறப்புடனுள்ளோரால் நம்நாடு நலம்பெற்றுத் திகழும்.

இந்நோக்கங்களைக்கொண்டே இங்குக் கூறிய போதனைகளுள், தெய்வபக்தி அடியார் பக்தி முதலிய நற்போதனைகளை பொதிந்துள்ள "திருமங்கையாழ்வார்" என்னும் இந்நூலை யாம் வெளியிட்டிருக்கின்றனம். இதில், வைணவப் பெரியாருள் மிக்க மகிமை வாய்ந்தவரும், திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களில் ஒன்றாகிய சார்ங்கத்தின் அம்சமாக உலகில் உதித்தவரும், தெய்வபக்தியால் உன்னத பதவி பெற்றவருமாகிய, திருமங்கையாழ்வாரின் அற்புதசரிதை இனிய தமிழ் நடையில் சிறுவர் நன்குணர்ந்து கொள்ளுமாறு தெளிவாக எழுதப்பட்டிருத்தலின், இதனைப் படிக்கும் மாணவர்க்கு ஆஸ்திகபுத்தி தெய்வபக்தி முதலிய நல்லொழுக்கங்கள் விருத்தியடையுமென்பது திண்ணம்.

ஆதலின், தமிழபிமானமுள்ள பெரியாரும், வித்தியா இலாகா அதிகாரிகளும் இதனை ஆதரித்து மாணவர்கட்குப் பாடப்புத்தகமாகும்படி செய்து, இத்தகைய பயனுடைய முயற்சிகளில் செலுத்தப்படும் எம்முடைய ஊக்கம் மேன்மேலும் வளர உதவிபுரிவார்களென்றெண்ணுகின்றோம்.

இங்ஙனம்,

E. M. G

MADURA.

பொருளடக்கம்.

உ

நூற்பயன்.

திருமங் கைமன்னர் திருவவ தாரம்
மருமங் கவினாம் மாணவர் கற்றல்
'இளைஞர் பழக்கம் இறுதி வரையும்
களைகணு நின்று கண்ணியந் தரு'' மென்
முன்னோர் புகன்ற முதுமொழி யாங்கே
அன்னோர் கல்வி அடக்கம் பக்தி
ஒழுக்க முதலாம் உயரிய நிலையில்
விழுப்பம் பெற்று மிளிருவ ரென்றே
திருச்செங் கோட்டில் செந்தமிழ் நாட்டத்தும்
தெருட்சி யார்ந்த சீலர் மாணுஞ்
செட்டியார் தமிழ்ச் செட்டியார் இதனை
அட்ட பாலி னடோனைய யாமெனத்
தெளிவிய நடையில் இரட்டி யாத்தனர்
உள்ள படியாம் உணருங் காலை
ஸ்ரீவைஷ் ணவமாம் தெய்வத் தன்மையிற்
சேவைசா திக்கத் தோவோ மாதலால்
என்னே இதனை இயற்கலா சாலையுள்
பொன்னே யாமெனப் போற்றிப்
பாடமா வைத்துப் பயிற்றிடு வாரே

இங்ஙனம்,

நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு,
தமிழ் வித்வான்,
மதுரை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்

திருமங்கையாழ்வார்

கடவுள் துதி

கைம்மான் மழகளிற்றைக் கடல்கிடந்த கருமணியை
மைம்மான மரகதத்தை மறையுரைத்த திருமாலை
எம்மானை எனக்கென்றும் இனியானைப் பனிகாத்த
அம்மானை யான்கண்ட தணிநீர்த்தென் னரங்கத்தே

முதல் இயல்

திருமங்கைமன்னன் திருவவதாரம்

இப்பாரதகண்டத்தின் தென்பாரிசத்தே விளங்கும், தென்னாடு பண்டைக்காலத்து; அரசர்களால் மூன்று பிரிவினதாய் அமைக்கப்பட்டிருந்தது அவை முறையே சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிய நாடு எனப் பெயர் பெறும் அதில்,

“ செந்தமிழ் மொழியைச் செல்வர் கூட்டினை
நந்தமிழ் நூல்கள் நலம்பெற வருளிய

கடுங்கால் மையியினெம் நறைமூடு தாடடித்
தொடுங்கா வரைபபிற சோறுடைத் தெண்ணும்
தொலசீர பரவிய சோணாடடினகண் ''

நானிடததே விடபபட்ட பல மதகுகோட்பா டடங்கிய ஏடுகளில், வைணவ எட்டை எதிரத தேறசசெய்து அதன மேனமையை விளக்கிய தனமையுடையதும், கஙகையிற புனிதமாயதும், பொனனிநதியெனப பெயரேறறதுமாகிய காவிரி யானது, வளளலகள், ஏறபோாககுந தனனிருகை களாலும மணியும், பொனனும மனமுவநது வாரி வாரி அவாகள வெறுககுமவரையும வரை யாது ஈவதேபோல, தன அலைகளாகிய கைகளால பொன, மணி, முதது, வணடல முதலானவை களை இருகரை மருஙகிலும வீசிச செலலா நிற கும இவவாறு வணடலும, நீருங கலநது வயல களுககுப பாயதலால முறையே நிலவளமும, நீா வளமும பெறறு அநநாடு எநநாட்டினும முன னேட்டிககூறும் சிறபபினதாய விளஙகியது

அநநாடடில நிலததிறகு அழகை உணடு பணணககூடிய நெலலும, கருமபும், முறையே கருமபும, கமுகுமபோல பருததும உயாநதும செழிபபுறறு விளஙகா நினறன. இனனும ஆங காஙகு இடையிடையே காணபபடும பலவகை மரஙகளமைநத இளமரககாககளும, எணடிசை

யும மணததினை வீசும பலவகைப பூஞசோலைக ளும, தாமரைத தடாகஙகளும, குமுதஙகள நிறை- நத ஓடைகளும, பசுமபுறறரைகளும, பாரபபோர கணகளைப பறிககுந தனமையினவாயும, குயிலகள கூவுவதும, வணடுகள ரீஙகாரஞ செயவதும, நாகணவாயபபுடகள நவிலவதும, கேடபோர மனததைத தனவயபபடுததும தனமையினவாயும விளஙகாநினறன

இததகைய வளஙகளமைநத சோழமணடலத தின ஒரு பிரிவாயச சிறபபுற விளஙகியது திருவாலி எனனும ஒரு சிறிய திருநாடு அதன தலைநகர மாகத திகழநது விளஙகியது திருககுறையலூர எனனும திருபபதி அப்பதியில நானகாம வரு ணததிலே (ஏளளவில) புகழபெறற களளர குலத துதிதத ஒருவர ஆலிநாடரெனப பெயரபெறறு அநநகரை அரசிருககையாகக கொணடு மனு முறை வழாது அரசுபுரிநது வநதனர அவர அஞசாநெஞசுடன போரமேற சென்று எதிரத தோரைவெனறு புகழெனனும அணிகலனைப புயத திறபூணும தனமையினை யுடையோர

இவவாறு சிறபபுற விளஙகிய நம ஆலி நாடரபுகழ சோணாடெஙகும பரவிறறு அதனை யறிநத அநநாடடின தலைவனாகிய அபயராஜ சோழன அவரைத தன சேனைத தலைவனுக்க

எணணங கொணடனன, எணணஙகொணடதும தூதுவா மூலமாய ஆலிநாடாககுத திருமுகமனுப பினன தூதுவா கொணாநத திருமுகமேறற ஆலிநாடா ஆனநதமெயதித தமது சேனையோடு புறபபடடு அபய ராஜசோழனை அடைநதனா அபயராஜன ஆலிநாடனை மிகக அனபோடு வர வேறறு உபசரிததுத தன எணணததை வெளி யிடடான சோழன உளககருததை அறிநத ஆலி நாடா அதறகிசையவே, அவாக களவிலாபபொரு ளளிதது அவாது நாடாகிய ஆலிநாடடிறகுக குறுநில மனனனுகவும, தன சேனைககுத தலைவ னுகவும அவரை ஏறபடுததினன

ஆலிநாடா அரசரால அளிககபபெறற இரு தொழிலையும ஏறறுக கறபிறசிறநத மனையாளாய வலலிததிரு எனனும வனிதையோடு இல லறததை இனிதே நடாததிவநதனா சினனுட கள கழிநத பினனா அனபாகள இதய கமலத துளாநதுளள திருமால அவவமமையாா தம மை அனுதினம துதிதது அனபொடு செய யும பூசனைகளும, பாகவதாகடகு அறுசுவை யோடு திருவமுதுபடைததும் அனபொடு ஆதரிக கும அருஙகுணததிறகும திருவுளமுவநது அவா குறையை நீககத தமது பஞசாயுதங்களுள ஒன றகிய விலலின (சாரஙகததின) மீது திருவுருட கணை சாததியருளினா.

பரநதாமன திருககுறிபபினபடியே விலலும (சாரஙகமும) கலியுகததில முநநூறறுத தொணணூறறெடடாவதான நளவருஷததிற பூரணமி பொருநதிய வியாழககிழமையில, காரததிகை மாசதது1க கிருததிகை நக்ஷததிரம கூடிய சுப தினததிலே, வைணவம வளர, பாகவதாகள கொணடாட அவவமமையாாகருத திருககுமாரராய அவதரிததது

கிருதயுகததிற கரததமனெனனும பிராமணனுகவும, திரேதாயுகததில உபரிசரவசு எனனும க்ஷததிரியனுகவும, துவாபரயுகததில சஙகபாலன் எனும வைசியனுகவும தோனறி உலகததை நல வழிபபடுததிப பாதுகாதத பரநதாமனே இககலியுகதது மணணுலகதது மனனுயிாகளைச சனமாககததில உயததறகு நானகாம வருணததில உதிததாரென இவா திருவவதாரததைபபறறி அநேக நூலகள கூறு நிறகும

பிறநத அககுழநதையின திருமேனி மூலமூாததிபோல நீல நிறமுடையதாயத திகழநது விளஙகியது ஆதலால பெறறோாகள அககுழவிககு நீலன எனத திருநாமமிடடு அதை மிகக அனபோடு சீராடடிப பாராட்டி வளாததுவநதனா.

இஙஙனம நாளொருமேனியும பொழுதொரு வணணமுமாயச சிறபபுற வளாநத நீலனுா "எக

கலேயும கறறுணாநதா ரரேடடாணடேலலேயில ”
எனறபடி தமதிளமைப பருவததிலேயே கற்க
வேணடிய எலலா நூலகளேயும கசடறககறறு
வலலவராய விளஙகினா , அனறியும, தமது
தொழிறகும, ஜாதிககும இனறியமையாதனவாகிய
எலலாவித ஆயுதப பயிறசிகளிலும தோநது வல
லவராயினா சினனுடகளில இவரது தநதை
யாகிய ஆலிநாடா மணணுலகை நீததுப பரம
பத மடைநதனா தநதையாா பரமபதமடைநததும
நீலனா,

“ மகன றநதைக காறறு முதவி இவனறநதை
எனனோறறுன கொலலெனனுஞ சொல ”

எனறபடி அரசனிடம தானும சேனேததலைமை
வகிததுத தநதையினும பதினமடஙகு பேரும,
புகழும, பெருமையு மடைநதனா

இஃதனறித தம கொறறவா பகைவரோடு
கடுமபோா செயயநேருங காலஙகளில நீலனா
தமது வீரததினுல படைகளோடு முறசெனறு
பராககிரமததாற பகைமையவெனறு பரகாலர்
எனறு பெயாபெறறுப பல முறை வாகை சூடினா

பரகாலா சேனேததலைவராய அமாநத சினனுட
களுள, சோழமனனன, சிறறரசாகள பலரை
வெனறு அவாகளிடம திறைகொணடு திரணட

செல்வந்தனும், அரசாக்கரசனுமாய் விளங்கி னன்.

இவ்வாறு சோழன் பேரும், புகழும், தலைமை யும் பெறக் காரணமாக விளங்கினவர் நீலனென் னும் அவனது சேனைத் தலைவரேயாவர். தனக்கு மேன்மையை யளித்த தன் சேனைத்தலைவராகிய நீலனரது கல்வி, குணம், வீரம், புகழ் முதலியவை களைத் தன்னிரு கண்களுங் களிப்படையக் கண்ட காவலனாகிய சோழன்,

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு"

என்ற மறைமொழியின் கருத்தைக் கருத்துட் கொண்டு, தமக்குச்செய்த பேருபகாரத்திற்காக அவரிடம் அன்பு பூண்டு, அவர் தந்தையால் அளிக்கப்பெற்ற ஆலிநாட்டிற்குத் தலைவனாக விளங்குவதோடு, அதனினும் பெரிய நாடாகிய மங்கை நாட்டிற்கு மாநிலம்புகழ முடிசூட்டி மன்னனாக்கினன்.

இங்ஙனம் ஆலிநாட்டிற் கதிபனும் மங்கை நாட்டிற்கு மன்னனுமாய் விளங்கிய பரகாலர், காவ லாகக்குரியதாகிய கலைகளையும், ஐம்பத்திரண்டு கற்றவ ராதலால், மங்கை நாட்டை மனுமுறை வழாது அரசுபுரிந்து வந்தனர், இஃதன்றிச் சோழமன்ன

னுக்கு அவனது கண்ணின் கருமணிபோல உற்ற விடத்துதவிபுரிந்து வந்தனர் இவர் ஆலிநாட்டிற்குத் தலைவராய் விளங்கியபடியால் ஆலிநாடரெனவும், திருமங்கை எனனும் நாட்டிற்குத் தலைவராய் விளங்கியபடியால் திருமங்கைமன்னன் எனவும் பெயர்பெற்றனர்

இரண்டாவது இயல்

குமுதவல்லியின் வரலாறு

இங்ஙனம் திருமங்கைமன்னன் அரசாண்டு வருங்காலத்தில் அந்நாட்டில் திருநாங்கூரைச் சார்ந்த திருவெள்ளக்குளம் எனனும் திருப்பதியில் வைத்தியநூலிலே தேர்ச்சிபெற்ற வைணவரொருவர் வசித்து வந்தார் அவர் பெருஞ்செல்வம் படைத்தவர், பரந்தாமனது பாதாரவிந்தங்களை மறவா மனமுடையவர், பாகவதர்களை எதிர்கொண்டழைத்து அன்பொடு உபசரித்துத் திருவமுது படைத்து ஆனந்திக்கும் அருங்குணமுடையவர் இவருக்குக் கல்விச்செல்வம், பொருட்செல்வம், கடவுட் பக்தி, அடியார் பக்தி முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் நிறைந்திருந்தன ஆனால் மகப்பேறில்லாத குறையொன்று அவர் மனதை நெடுநாளாய் வருத்தியது,

அஙஙனமே கறபிற சிறநத அவா மனேயா ளும மகபபேறிலலாக குறையால மனமிகநொநது நாளுககு நாள மெலிநது வரலாயினள அதனே யறிநத மருததுவ வைணவா தன மனேவியை நோககி, "மஙகாய! உன ஆகம நாளுககு நாள மெலிநதுவரக காரணமெனனே? அதை எனககுத தெளிவாய எடுததுரைபபாய" என்றனா

காதலன மொழிநத வாாததைகளேக காதி லேறற காதலி, "என ஆருயிாத தலேவ! நாம நல வினேபபயனுல அளவிலாச செலவம படைதது, பாகவதாகளே எதிாகொணடழைதது, உபசரிககுந தன்மையை அடைநதிருநதும நமககுப பின நம குலததை விளககவும், பாகவதாகளே எதிாகொண டழைதது உபசரிககவும, ஒருவரும இலலாமல போயவிடுவாாகள போலிருககிறதே என்ற குறை மட்டுமே என மனதில நெடுநாளாய இருநதுகொண டிருககிறது இதைத தவிர வேறென்று மிலலே" எனக கூறினுள

வைணவா "என ஆருயிாத தலேவி, இதறகு வருநதுவது அறியாமையேயாம இநநிலவுல கில அளவிலாச செலவம படைதத அனேகா மகபபேறிலலாது வருநதுவதையும, அநேக வறியவாகள அநேக குழநதைகளேப பெறறு உணண உணவும, உடுகக உடையுமினறி வருநது

வதையும, நாம கணகூடாகக காணகினறோமன
றோ? இது அவரவா விதியினபடி அமைவது

'வருநதி யழைததாலும வாராத வாரா
பொருநதுவன போமினெனறாற போகா—இருநதேஙகி
நெஞசம புணணாக நெடுநதூரம தாமினைநது
துஞசுவதே மாநதா தொழில்'

எனற நீதி வாககியததைத நீ அறிநதிருநதும இதற
காகக கவலைகொளளுதல சரியனறு பகதாககிரஙகி
அருளபுரியும பாணடவசகாயன அருள இருப
பின அது தானே வநது கைகூடும" எனப பல
விதமாயத தேறுதலகளைக கூறித தன மனைவியின
மனததைத தேறறினா அபபால மனைவி ஒரு
வாறு தேறி, தன தொழிலில யாதொரு குறைவு
மினறிச செவவனே நாடோறும நடநது வந
தாள

இஙஙனமிருககையில ஒருநாள மருததுவ
வைணவா, விடியற காலையில எழுநது தனனகாப
புறததே உளள தாமரைத தடாகததில நீராடித
திருமண காபபணிநது, ஜபதபாதிகளை முடிததுக
கொணடு, வீடு நோககிச செனறனா, செலலும
வழியில மாதவ ஸரனை ஒததநோா பொயகை
யைக கணடனா அதன நாறகரைமருஙகும பல
வித மலாசசெடிகள பனனிற மலாகளுடன பிர
காசிததுக கொணடிருநதன அபபொயகையின

படிககட்டுகள பளிஙகுக கறகளால அமைததுப பலவகை வேலைபபாடுகளுடன விளஙகின அதன உட்புறததுளள நீா சானறோா மனமேபோல தெளிநது விளஙகியது அதில குளததிறகு அழகை உணடுபணணககூடிய தாமரைமலாகள பாாபபோா முகததைப பழிககுந தனமையனவா யிருநதன அமமலாகளதோறும அனனபபறவை கள தஙகள பெடைகளுடன கூடிக குலாவிக கொணடிருநதன

இததகைய பொயகையின உட்புறததே என றும காணபபெறாததும, கணகளைப பறிககுந தனமையதுமாகிய ஓா ஒளி அவவைணவப பிரா மணருககுத தோனறிறறு அதைககணட அவா "எனறும தோனறாத ஒளி இனறு இபபொயகை யில தோனறுகினறது நீா நிறைநதுளள தடா கததில ஒளி எஙஙனம தோனறும? நெருபபின சுவாலை யெனறாலோ புகையிலலையே! சூரியனென றாலோ இருசூரியா ஒருஙகே உதிககமாட்டாாகளே! சநதிரனெனபதறகு மிலலையே! இது பகறகால மாயிறறே! ஆதலால இது யாதென நாம கண டறியவேணடும" என எணணமுடையவராய, அபபொயகையின கரையை அடைநதனா

அஙகு திருமகளைபோல அழகுவாயநத ஒரு பெணமகவு தனிததுக குமுதமலா கொயதுகொண டிருபபதைக கணடனா கணடதும,

"வருந்துமோ மிடியன சேம
வைபபெதிர் கண்டாற போலும
அருந்துண விழந்தோன விணணோ
அமுதெதிர் கண்டாற போலும
பரிந்துவெய புழலு வோனகற
பகமெதிர் கண்டாற போலும
சரிந்தபற றினனமெய யாசான
தனனெதிர் கண்டாற போலும"

அவா, அககுழநதையின ஒளியிலும, வடிவததி லும, அழகிலும ஈடுபட்டு அளவிலா ஆனநத மெயதினா.

பின சிறிது நேரததில இவள திருமா மகளோ? பூமிதேவியோ? அலலது நீரரமக ளோ? என ஐயமுறறு ஒருவாறு தேறி அபபெண ணின அணமையில அவா வநதனா, வநததும அபபெணணை நோககி, "பேதாய! நீ யாா? இததா மரைத தடாகததில தனிததே யிருககக காரண மெனனை? அதனை எனககுத தெளிவாய எடுத துரைபபாய" எனறனா

அமமஙகையாககரசி அவரை நோககி, "பெரியோய! நான அமராகுலைத துதிதத அரிவை என திருநாமம சுமஙகலை நான முனனொரு காலதது இமமண ணுலக வளஙகளைக கணடு மகிழவுற வேணடி என பாஙகியரோடு இமம

மலையை யடைநதேன, ஆஙகுளள எலலா வளங களையும கணடு களிததேன, பினனா அதன சார லுககுச சென்று உலலாசமாய உலாவிககொண டிருநதேன, அஙகு மஹரிஷிகள வசிககும சித தாசிரமம என கணணெதிரிறபடடது உடனே அஙகு வசிககும மஹரிஷிகளைக கணடு வணஙகி அருளபெற எணணஙகொணடு நான ஆண டடைநதேன

“ அஙகே அபபொழுது கபிலமஹா முனிவ ரிடம மறறைய முனிவாகள ஞான நூலகளையும, உணமைப பொருளையும ஆராயநதறிநதுகொண டிருநதனா அவாகளுள ஒருவா முறபிறபபின வினையால குரூபியா யிருககககணட நான, அவ ரைப பரிகசிததுச சிரிததேன அதனை யறிநத கபில மஹாமுனிவா எனமீது சினஙகொணடு எனனை நோககி, ‘ஓ! பேதாய! நீ அழகிற சிறநத அமரமஙகையாயும, திரவியததிற சிறநத தேவமஙகையாயும, வடிவிற சிறநத வானமஙகை யாயும இருநதலாலனறோ செருககடைநது ரிஷி களின மகிமையை அறியாது பரிகசிததுச சிரித தாய ஆதலால நீ மணணுலகததில மானுட வடிவெடுதது தாழநத குலததிறபிறநத ஒருவனை மணநது கொளவாயாக’ என்று கடுஞ சாபமிட டனா

'குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்த லரிது'

"ஆகலான், அவ்வார்த்தைகள் என் செவியிற் புகவே நடுநடுங்கி முனிவருடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி, 'அருந்தவமுனிவரே! அறிவிற் சிறியோர் அறியாது இழைத்த பிழைகளை அறிவிற் பெரியோர் பொறுத்து அருள்புரிவது கடனாதலின், அறிவையாகிய யான் அறியாது இழைத்த இச்சிறு பிழையைப் பொறுத்து அருள் செய்வீராக' என, வேண்டி நின்றேன்!

"முனிவர், சிறிது நேரத்தில் முனிவு நீங்கி, என்னிலைமை கண்டிரங்கி, 'மங்காய்! என் சாபம் வீணாகாது ஆயினும், நீ மண்ணுலகைப்படைந்து, சோழநாட்டிலே திருக்குறையலூரிலே அவதரித்த பரகாலரைப் பதியாகக்கொண்டு, அவரது குணம், கொள்கை முதலியவைகளை யெல்லாம் மேன்மை பெறச்செய்து வைணவராக்குவாய். அங்ஙனமாக்கில் அவர் மூலமாய் நீ நற்கதியடைவாய். அவர் மானுட வடிவினரென்றும் தாழ்ந்த குலத்துதித்தவரென்றும் நீ நினையாதே. அவர் ஆலிநாட்டிற் கதிபராயும், மங்கை நாட்டிற்கு மன்னராயும் விளங்குகின்றனர். இஃதன்றி அவர் சாமானிய மனிதரல்லர், திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள் ஒன்றாகிய வில்லின் (சார்ங்கத்தின்) அம்சத்தினர்,

உலகிருள்போக்க அவதரித்த உத்தமா! நீ அன்னோர்க்கு உகந்த மனையாளாகி, அவரை வணங்கிப் பக்தராக்கச்செய்து, பக்தர்கள் மெச்ச, நாடோறும் பகவானைத் துதித்துச் சுகமாயிருப்பாயாக' என்று அருளினார்.

"இங்ஙனம் முனிவரால் சாபமொழியைப் பெற்ற நான் இன்று தோழிகளாகிய தேவ மகளிர்கள் பலருடன் இத்தாமரைத் தடாகத்தில் நீர் விளையாடி மனமுவந்து குமுதமலர் கொய்து கொண்டிருந்தேன். தோழிகள் இவ்விடத்துத் தனியே என்னைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றனர். 'பட்ட காலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும்' என்ற பழமொழியின்படி இதுபோழ்து முனிவருடைய சாபமும் வந்தடுத்தது. ஆதலால் யான் இம்மானுட வடிவந்தாங்கி ஈண்டு தனித்திருக்கின்றேன். மீண்டும் விண்ணுலகேகி விண்ணவரோடு கலந்து கொள்ளும் விதமறிகிலேன்.

'எரியாற் சுடப்படினு முய்வுண்டா முய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்' என்றும்,

'வில்லே ருழவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க
சொல்லே ருழவர் பகை'

என்றும், ஆன்றோர் கூறிய மறைமொழியை மறந்து, அச்சமின்றிப் பெரியோரை அவமதித்த

தனால விளைநத பயனை இதுபோழது அநுபவிக
கினறேன" எனறு கூறினள

இவவாறு தன வரலாறறினை ஆதியோடநத மாககூறிய பெண்ணின மொழியைக கேட்ட நம மருததுவ வைணவா யாதொனறுங கூற நாவெழாதவராய "என்னே! விதியினபயன" என, மனததுடகொண்டு அசைவறறு நினறனா சிறிது நேரம தாழநதபின மீண்டும அபபெணமகவு அந தணரை நோககி, "அநதணரே! 'கணணைக கெடுதத தெய்வம கோலைக கொடுத்தது' எனற பழ மொழியினபடி யான யாருமறற பாவியாயத தவித துக கலங்கி நிறகும இவவமையததுப பரநதா மானே என்னிலைமை கண்டிரங்கி 'திககறறவாக குத தெயவமேதுணை' எனற ஆனறோா வாககியம அவலமாகாவண்ணம பரம பாகவதராகிய தங களை ரணடடையபச செயதனர் போலும அடியா ளாகிய நான தஙகளைத தவிர வேறொருவரையுந ரணடு இதுவரையும காணபபெறறிலேன, ஆத லால தஙகளையே தஞசமாக் அடைகினறேன அடைககலம புகுநதோரை ஆதரிப்பது பெரி யோா கடமையன்றோ? அஃதனறித 'தன னுயிா போல மன்னுயிரை நினைததுப் பசுவின கனறின பொருட்டுத தன மகனையே தோக்காலிலிட்ட மனு நீதிச சோழனும், அடைககலம புகுநத புறாவின

பொருட்டுத் தன் தசையை அரிந்தீந்த சிபிச் சக்கர வர்த்தியும் அவதரித்த நாடன்றோ இது? ஆகையால் அத்தகைய நாட்டில் அவதரித்த தாங்கள் அடியாளாகிய என்னைத் தமது இல்லத்திற்கு அழைத்துச்சென்று ஆதரித்து அருள்புரிய வேண்டுகின்றேன்" என்று புலம்பி அவ்வண்ணவருடைய பாதங்களைப் பரிவொடு பற்றி வணங்கி

இங்ஙனம் ஒரு பெண் பரிதபித்துப் புலம்புவதைக் காணின் யார் தான் மனங்கசியார்? பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கு மன்றோ? பெண்ணின் பரிதாபத்தைக் கண்டு பேயும் இரங்குமெனில் நம் வைணவப் பிராமணருடைய மனம் அடைந்த நிலைமையைக் கூறவும் வேண்டுமோ? மேலும் பிள்ளைப் பேற்றின்றிப் பன்னாள் வருந்திய அவர் மனம் சந்திரனைக்கண்ட சந்திரகாந்தக் கற்கள் போலாயது. ஆகவே "அழகிலும், குணத்திலும் சிறந்த இம்மங்கையைப் படைய நாம் முற்பிறப்பில் என்ன தவம்தான் புரிந்தோமோ? நம்முடைய குறையை யொழிக்க மணவாள நாராயணன் தான் மனமுவந்து இம்மகளை அளித்தார்போலும் இங்ஙனம் பக்தானுக்கிரகம் அருள்புரியும் பரந்தாமன் திருவருளை என்னென்று புகழ்வேன்" என்று, அவர் தம் மனதில் நினைத்து மதுசூதனன்

பாணனை மனமாறந துதிததனா பினனா தம திரு கணகளினினறும சொரியும ஆனநத அருவி மாபெருகும நிறைய, உரோமம சிலிாகக, உடல புளகாஙகிதஙகொளள, ஆனநதமெனும அளப பருங கடலில ஆழநதினா, சிறிது நேரம தாழததந பின கிடைததறகரிய அவவணஙகை அனபோடு தமதிலலததிறகு அழைததேகினா

அமிழதினும இனிய மொழியினையுடைய அரிவையோடு இலலையடைநத அநதணா இலலக கிழததியை நோககித தமககு நிலஙகடநத நெடு முடி யணணலின திருவருளால திருமகளேபோல அழகிற சிறநத அபபெண மகவு கிடைதத வரலாறறினை ஆதியோடநதமாக எடுததுககூறினா தன நாயகன கூறிய வாசகததைககேடட கறபிற சிறநத அநத உததமி, தரிததிரததினால வருநதிய ஒருததி ஒரு பொருடகுவியல பெறறதைபபோலவும, கணணிலலாமல வருநதிய ஒருததி கணணைப பெறறதைப போலவும களிகூாநதனள

பின தன நாயகன அடிபணிநது அககுழவியைத தனனிரு கரஙகளாலும,

“ வாஙகினள தனமாாபினமிசை வைததனள சிரததால
தாஙகினள மலாககணமிசை யொததினள தடநதோள
வீஙகினள மெலிநதனள குளிாநதனள வெதுபபோ
டேஙகினள உயிாததனள இதெனனதென லாமே ”

எனறபடி அககுழவியை வாஙகி மாாபோடு அணைதது, சிரசிறருஙகி, கணகளில ஒறறிக கொணடு, உசசிமோநது முததமிடடு, ஆனநத மடைநதனள அககுழவி குமுதமலா கொயது நினற காரணததால தாயதநதையா இருவரும அககுழவிககுக குமுதவலலி எனறு திருநாம மிடடு நாளொருமேனியும பொழுதொரு வண ணமுமாகச சீராட்டிப பாராடடி வளாதது வந தனா

மூனறாவது இயல

திருமஙகை மனனன திருமணம

இஙஙனம இருமுது குரவராலும வளாக கபபெறற குமுதவலலி பேதைபபருவம நீஙகிப பெதுமபைப பருவம அடைநதனள, மேலும, நாணம, மடம, அசசம, பயிாபபு எனனும நால வகைக குணஙகடகும, பெறறோா பேணல, பெரி யோரை எதிாகொணடு அழைதது உபசரிததல, பெருமானடிபபணிதல முதலிய நறகுணஙகடகும, இருபபிடமாயச சிறநது விளஙகினள

இவள நாடோறும பாநதாமன அடிபபணி யும பாகவதாகளைக காணின,

"கொண்டுவந்து மனைபுகுந்து குலாவுபாதம் விளக்கியே
மண்டுகாதலின் ஆதனத்திடை வைத்தருச்சனை செய்தபின்
உண்டிநாலு விதத்திலாறு சுவைத்திறத்தினில் ஒப்பிலா
அண்டர்நாயகர் தொண்டரிச்சையில் அமுதுசெய்ய வளித்து"

அவர்கள் மனங்கோணாது உபசரித்தனுப்புவள்.

இவ்வாறு குமுதவல்லி நாடோறும் செய்து வரும் ஒவ்வொருகாரியங்களையும் கண்ணுறக்கண்டு, பெற்றோர்கள் மனங்களிகூர்ந்தனர். அவளும் வயதேறவேற நற்குணங்களிலும் உயர்ந்து மங்கைப்பருவமடைந்து சிறப்புற விளங்கினள். தன் மகள் மங்கைப்பருவமடையவே தாய்தந்தைய ரிருவரும் மணவினை முடிக்க எண்ணங்கொண்டு "மகா குணவதியான இவ்வணங்கிற்கு, ஏற்ற கணவன் உலகத்தில் உளனோ? நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய இத்தங்கை நல்ல நாயகனை அடைந்தாலன்றோ சிறப்புற்று விளங்குவள்? இன்றேல், மணமிலா மலரைப்போலாவாளே!" என்ற, பெருங்கவலை கொண்டவராய்ப் பார்த்தசா ரதியின் பாதாரவிந்தங்களை மனதிற் பதித்துத் தன் மகளுக்கேற்ற மணாளனைத் தந்தருளுமாறு துதித்து வரலாயினர்.

திருநாங்கூரைச்சார்ந்த திருவெள்ளக்குளம் என்னும் திருப்பதியில் குமுதவல்லி இவ்வாறு வளர்ந்துவர, அவள் குணதிசயங்களும் குன்றின்

மேலிட்ட விளககேபோல எணடிசையும பாவலா யின இதைத தமது சாரணா மூலமாகவறிநத நீலஞா அவளைக கணடு மகிழ எணணஙகொண டனா எணணஙகொணட மனனன தமது அமைசசாகளை அழைததுத தன கருததைத தெரிவிதது, "நானபோய அவவணஙகைக கணடு திருமபி வருமவரையும நீஙகள இவவிராஜயாதி காரியஙகளை யாதொரு குறைவுமினறி நடததி வருவீரகளாக" எனக கடடளையிடடான அமைசசாகள அரசன கடடளைபபடி அரசை நடததிவநதனா

மறுநாள மஙகை மனனன காவலாளா புடைசூழத திருவெளளககுளம எனனும திருபபதியை நோககிப புறபபடடனா வெயிலின வெபபம அதிகரிககவே அநநகாபபுறததேயுளள ஒரு பெருஞ சோலையில தஙகினா, பின உணவருநதி உணட இளைபபை நீககிககொளளச சிறிது போழது படுததுறஙகினா, வெயிலின வெபபம சிறிது நீஙகவே, அமமஙகையாக கரசியாா வளாநதுவரும பிராமணா இலலம இருககுமிடம தமது தூதுவராலறிநது, அவரகததை யடைநதனா

மஙகைமனனன தமமனைககு வருதலை யறி-நதவைணவா மனனனை எதிரகொணடு அழை-

தது உபசரித்து ஆசனமளித்து அமரச்செய்த னர் பின்னர் அவ்விருவரும் சிறிது நேரம் ஒரு வர்க்கொருவர் அளவளாவிப் பேசிக்கொண்டிருந் தனர் அச்சமயம் 'தும்பிட்டப்போன தெய்வம் குறுக்கிட்டதுபோல' அம்மாது சிரோமணியும் தற்செயலாய் அங்கு வந்தனள் பரகாலர் அச்சுந் தரவதனியைக் கண்டவுடன், "இந்தக்கன்னிகை இல்லக்கிழத்திக்குரிய சகல இலட்சணங்களும் வாய்ந்தவளாய் இருக்கின்றாள். இவளை நாம் மணந்துகொண்டால், இவளுடைய துணையால் இல்லறம் இனிது நடைபெறும் 'இல்லறமல் லது நல்லறமன்று' என்று பெரியார் கூறியுள்ளபடி யால் நாம் நல்ல உத்தமியை நாயகியாக அடைந்து இல்லறம் நடத்தவேண்டியது நமது கடமையே யாம் மேலும் இவள் சிறந்த தெய்வபத்தி யுடைய வளாயும் பொறுமை யுடையவளாயும் கணவனை ஆதரிக்குங்குண முடையவளாகவும் காணப்படுகி றாள் இப்படிப்பட்ட அணங்கு கிடைப்பதரிது. ஆதலின் நான் இவளை மணந்துகொள்வதற்கேற்ற வழியைத் தேடுகிறேன்" என்றெண்ணி மகிழ்ந் தார்

பின் அந்த அந்தணரை நோக்கி "மறை வலீர்! தங்களகத்தில் அந்தர மகளேபோல அழகு வாய்ந்து விளங்கும் இம்மங்கையின் குணங்களை

மாநிலத்தோர் புகழ, நான் என் இருசெவிகளும் குளிர்ச்சியடையப் பன்முறை கேள்விப்பட்டேன். ஆதலால் அந்தத்தகைப் மங்கையைக் காணவேண்டுமென்னும்அவா என் மனத்துண்டாயது. கடவுளருளும் கைகூடியதால் யானும் ஈண்டடைந்து, இம்மங்கையையும் பார்க்கும் பாக்கியம்பெற்றுப் பெருமகிழ்வடைந்தேன். இம்மங்கையைக் கண்ணுற்றதுமுதல் என் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் உதித்துள்ளது. அவ்வெண்ணத்தை முற்றுவிக்கத் தம்மாலாகுமேயன்றி வேறு யாவராலும் இயலாது. தேவரீர் அடியேன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவீராகில் பேரும், புகழும் அடைவீர்கள்.

‘காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினு
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது’

ஆகலான் நானும் என்றும் மறவாது தங்களை மனமாற வாழ்த்துவேன்” எனக்கூறினார்.

மன்னன்மொழிந்த மொழிகளைக்கேட்டமறைவல்லோர் “அவனியை யாளும் அரசர்க்கு அந்தணர்களாவாம் அருங்காரியமும் ஒன்றுண்டோ? அங்ஙனம் என்னாலாகும் காரியம் ஏதாவதொன்றிருப்பின் அக்காரியத்தை முடித்துத் தருவதில் யாதொரு தடையுமின்று. அதனைச் சிறிதேனும் மனத்திற்கொள்ளாது வெளியிடுவீராக!” என்றனர்.

மன்னன் அதுகேட்டு மனமுவந்து, “அந்தணீர்! தமதகத்தே அழகுற விளங்கும் மங்கையை

மணந்து மனையறம்புரிய வேண்டுமென்ற மன
விருப்பமே யன்றி வேறன்று. ஆதலால் தாங்கள்
தயைகூர்ந்து இக்கன்னிகையைக் களிப்புடனீந்து
அருள்புரிவீராக" எனக்கூறி, தாம் கொண்டு
வந்த பொன், மணி, முத்து, ஆடை, ஆபரணம்
முதலியவைகளைப் பாகவதராகிய அந்தணரிடம்
கொடுத்தார்.

மன்னன் கொடுத்த வரிசைகளைப் பெற்ற
வேதியர் அவருடைய எண்ணத்திற் கிசைந்தனர்,
பின் எண்ணத்தை அருமருந்தன்ன அரிவையிருக்
கும் அந்தப்புரஞ் சென்று அவளிடம் வெளி
யிட்டார்.

தந்தையார் கூறிய மொழியைக்கேட்ட தன
யை பாகவதராகிய பாப்பனரைநோக்கி "பிதாவே!
'தந்தைசொல் மிக்க மந்திரமில்லை' என்பது நீதி
வாக்கியமன்றோ? அவ்வாக்கியத்தை முடியின்மேற்
கொண்டு இராமபிரான் முதலானோர் காடுசென்று,
மனைவியையும் பிரிந்து அநேக கஷ்டங்களை அநு
பவித்திருக்கப் பேதையேனாகிய யான் தந்தையாகிய
தங்களது வார்த்தையைத் தட்டி நடப்பேனோ?

'தாதை யேவலின் மாதுடன் றம்பி
காதலி னேகக் கடுந்துய ருழந்தோன்
வேத முதல்வற் பயந்தோ னென்பதை
நீயறி கிலையோ நெடுமொழி யன்றோ?'

ஆயினும் அடியாளாகிய யான் அநேக நாளாய் என் அகத்திற் கொண்டுள்ள எண்ணம் ஒன்றுளது அஃது, ஸ்ரீ வைஷ்ணவருக்கு இன்றியமையாதன வாகிய தப்த சக்கராங்கநம், திவ்யோர்த்துவ புண்டரம் முதலிய பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று அரவணையில் அறிதுயில்கொள்ளும் அரங்கநாதன் திருவடிகளை அநுதினமும் அகத் துட் கொண்டொழுகும் அடியவரை மணக்க வேண்டுமென்பதாம் ஏனெனில்,

'பாதியா யழுகியகால் கைய ரேனும்
பழிதொழிலும் இழிகுலமும் படைத்தா ரேனும்
ஆதியாம் அரவணையாம் என்பா ராகில்
அவரன்றோ யாம்வணங்கும் அடிக ளாவார்
சாதியா லொழுக்கத்தால் மிக்கோ ரேனுஞ்
சதுர்மறையால் வேள்வியால் தக்கோ ரேனும்
போதினுன் முகன்பணியப் பள்ளி கொள்வான்
பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையர் தாமே'

என ஆன்றோர் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார் ஆதலால் என் எண்ணப்படி இம்மன்னர் நடந்து கொள்ள இசைவராயின் அவரை யான் மணந்து கொள்ள யாதொரு தடையுமின்று பேதையேன் கூறிய இம்மொழி பெரியோராகிய தங்கட்குக் கடு மொழியாயிருப்பின் பொறுத்து அருள்செய்ய வேண்டுகிறேன்" என மறுமொழி பகர்ந்தனள்

இஙஙனம குழலினுமினிய குரலுடன கூறிய மஙகையின மொழியைககேடட வைணவா, உள ளங்குளிரநது உவகை பூததனா , பின அநதப புரததை விடடகனறு, பரகாலரை யடைநது, தனபாவையின உளக கருததைப பரிவுடன பகாந தனா

பரகாலா அபபாவையின பகவத பகதியைக கணடு, அதிசயிதது "அவளெணணபபடி நான திருமபுகிறேன" எனறு கூறி அநதணரிடம அநு மதிபெறறு, திருநரையூரென்னும திருபபதியை யடைநது அபபதியில எழுநதருளியுளள நமபெரு மான கோயிலை நணணி, நாவாரத துதிததுு, வணஙகினா, சிரமேறகுவிதத கையினையுடையவ ராய, "சுவாமி! தாஙகள ஏழைகடகிரஙகி ஏறற தையீயும பரமாசிரியராதலான தஙகளையே யான தஞசமாக வநதடைநதேன எனககுப பஞசஸமஸ கார பூரவமாக உபதேசஞசெயது அடியேனைப புனிதனுககி அருளலவேணடும இவவளவு காலம நான மதியிலாதவனுயத தஙகளை மதியாது என வாணுளை வீணுளாகக கழிததேன இதுபோழது தஙகள பகதரில ஒருவராயததிகழும குமுதவலலி யெனனுங குணவதியால தஙகள கலயாண குணங களைக காதாரககேடடு நறகுணமடைநதேன ஆத லால எனனைத தஙகள அடியவனுககிகொணடு காத

தருளல் வேண்டும்" என்ப் பிரார்த்தித்துத் தன்
முடிபடிமீதுபட வணங்கி நின்றார்

பக்தர்க்கிரங்கி அருள்புரியும் பரந்தாமனும்
பரகாலர்க்கிரங்கி அருள்கூர்ந்து தமது சின்னங்
களாகிய சங்குசக்கரங்களை அவரது திருத்தோள்
களிற் பொறித்து, திருமந்திரத்தை உபதேசித்
தனர் திருமங்கைமன்னன் திருவிலச்சினையும்
திருமண்காப்பும் திருமேனியில் தரித்துக்கொண்டு
தமக்குப் பரமாசாரியராய் விளங்கிய நம்பெருமா
னைப் பலவாறு துதித்து வணங்கினார், "எம்பெரு
மான் திருவருளால் என்னெண்ணமும் ஒருவாறு
முடிவுற்றது" என ஆடிப்பாடினார், பின் பெருமா
னிடம் விடைபெற்று வைணவர் இல்லத்தை
நோக்கி இனிதே நடந்து சென்றனர்

வைணவச் சின்னங்களுடன் இல்லம்வந்த
திருமங்கைமன்னனைக் கண்ட குமுதவல்லி, முனி
வர் முன்னர் அருளியவாறு நமது எண்ணமும்
ஒருவாறு முடிவுறும் என உவப்படைந்தனள்,
பின்பக்தராயத் திகழும் பரகாலரை நோக்கி,
"அரசே! இனி உம்மை மணக்க யாதொரு
தடையுமின்று ஆயினும், தேவரீரிடமிருந்துஒரு
வாக்குறுதி பெற வேண்டியதா யிருக்கிறது அதா
வது, இன்று முதல் ஓராண்டளவும் நாடோறும்
ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அமுது

படைதது, அவாகளுடைய திருவடி தீாததததை யும, போனகம செயத சேடததையும உடகொளள வேணடும எனபதாம இஙஙனம தாஙகள செய வதாய ஒபபுககொளளின தஙகளை விவாகஞசெயது கொளள யாதொரு தடையுமினறு" எனககூறி ஞள

அனபு, அழகு, குணம, பகவத பகதி முத லான நறகுணஙகளமைநத கறபிற கரசியாகிய குமுதவலலி கூறிய மொழிகளைககேடட நீல ஞா அவவரிய விரதததையும செயது முடிததற குடனபடடனா குமுதவலலியும தான கொணட விரதம அனறே பலிததமெனக களிபபடைந தனள அதன பின பரம பாகவதராகிய மருதது வப பிராமணா நலல நாளில சுபமுகூாததததிலே தம குலம விளகக வநத குமுதவலலிககும, மஙகை மனனனுககும, பலலோா புகழப பாகவதாகள கொணடாட மிகக சிறபபுடன திருமணம செயது முடிததனா

நானகாவது இயல

மஙகை மன்னன் சிறையும, திருமால திருவருளும

திருமஙகை மனனன திருமண முடிநததும குமுதவலலியுடன தமது நகா சென்று இலலறததி

விருநது, தென புலததாா, தெயவம, விருநது ஒக்கல முதலிய நாலவகை யிடததினரையும இனிதே பாதுகாதது வநதனா, மேலும, இலலாளின விருபபபபடி நாடோறும ஆயிரததெடடு பாகவதாகளை எதிாகொணடழைதது உபசரிதது அவாகடகு அறுசுவையோடு கூடிய நாலவகை உணவுகளை அளிததுக களிதது வநதனா இஙஙனம பாகவதாகடகு அமுது படைதது உபசரிதது வநததன காரணமாக அவா செலவமும நாளடைவில அவரைவிடடுச செலலலாயின செலலவே, அவா சென்னி நாடடுககுச சோபபிகக வேணடிய இறைபபொருள சோபபிகக முடியாமல தடைபடடது ஆயினும, தாம கைககொணடு நாடோறும பாகவதாகடகு அமுது படைததுவரும அவவரிய விரதமோ சிறிதேனும தடைபடவிலலை

மஙகைமனனன இவவாறு தனககளிகக வேணடிய இறைபபொருளை ஈயாது பாகவதாகடகுப பலவிதமாகப பணவுதவி புரிதலை யறிநத சோழன, மிகக கோபஙகொணடு தூதுவரை அழைதது, "ஓ! தூதுவாகளே! நீஙகள இபபோதே மஙகை நாடடைநது நீலனா நமககுத தரவேணடிய இறைபபொருளில இமமியும விடாது வாஙகிவாருஙகள" எனக கடடளையிடடான

செனனிவேநதன கடடளையைச சிரமேற
கொணடு சேவகாகள ஆலிநாடடரை அடுதது அர
சன ஆணையை அறிவிததனா ஆலிநாடா என
செயவாா பாவம! செலவமிருநதாலனறோ
செனனி வேநதனுககுச செலுததுவா? அஃதில
லாததால அவா, காலை, நணபகல, மாலை, இரவு,
நாளை, பினனிடடு எனபதாகச சில தவணைகளைச
சொலலிககொணடு காலம நீடடிதது வநதனா
இஙஙனம பல ஆணடுகள கழிநதும பணஙகொடா
மல இருநதலை அறிநத தூதுவாகள "இவா
பணஙகொடுபபவாபோல தோனறவிலலை நாளைககு
நாளைககெனறு இயமபிச சோாகினறாா நாம
வீணே இஙகிருநதால அரசன நமமைத தணடிப
பான" என எணணிச சோணாடடைநது தமமரச
னிடம மஙகை மனனன கூறியதையும, அதன
பொருடடுத தாஙகள அஙகே தாமதிகக நோநத
தையும கூறி, மனனன அடிபணிநது நினறனா
பரகாலா மோசககருததையறிநத பாாததிபன
கணகளினினறும நெருபபுப பொறி பறகக, புரு
வம நெறறியிலேறச சினஙகொணடு தன சேனாத
தலைவனை நோககி "சேனாததலைவரே! ஆலிநாடன
நமககளிககவேணடிய இறைபபொருளில இமமி
யும ஈயாது அவன எணணபபடி பொருளையெல
லாம பெருமான அடியவாககே செலவுசெயது

வருகிறான். இப்போது நாம் அவனது துடுக்கை அடக்கினாலன்றி அவன் நம்மெண்ணப்படி நடவான்.

“ முனைவரு கூர்முனைவேலே முளையிலே களையி னல்லால்
கனிவற வயிர்த்தபோது கணியமு மடியு ”

மாதலால் நீர் விரைவிற்சென்று ஆலிநாடனைப் பிடித்து வருவீராக!” என்று கட்டளையிட்டான்.

அரசன் கட்டளைப்படியே சேனாதிபதி நால்வகைச் சேனைகளுடன் புறப்பட்டுத் திருக்குறையலூரைக் குறுகினார். சோழமன்னன் சேனாதிபதி நால்வகைச் சேனாபலத்துடன் போர்புரியத் தன்னகப்புறத்தே வருவதைப் பரகாலர் தூதுவர் மூலமாயறிந்தனர், உடனே ஆரவாரித்துக் குதித்தெழுந்தனர். பரகாலரென்ப் பெயரேற்ற அவர் பகைவர்க்குப் பணிவரோ? சிறிது நேரத்தில் ஆடல்மா என்னும் சிறந்த புரவியின் மீதேறிச் சோழனது சேனைத்தலைவனோடும் சேனையோடும் போராடினர். ஆலிநாடர் ஆற்றலுக்குமுன் மற்றவர் ஆற்றல் நிலைத்து நிற்குமோ? அதனால் சோழன் சேனைகள் அவரோடு போர்புரிய முடியாது சூறையில் அகப்பட்ட பஞ்சைப்போலும், பரிதியைக் கண்ட பனியைப்போலும்” பறந்தோடின.

அமர்க்களத்தினின்றும் புறமுதுகிட்டோடிய சேனைவீரர்கள் சோழனை அடைந்து தாம்

அடைநத தோலவியைத தெரிவிததது நினறனா அதுகேடட சோழன முனனிலும பனமடஙகு கதி மாகக கோபஙகொணடு "ஆலிநாடனுககு அவ வளவு துணிவுணடாயதா? இருககடடும இப பொழுதே யானபோய வெனறு அவனைச சிறை செயகினறேன அவன துணிவிருநதவா றென னே!" எனறு கூறிந தன ஆசனததை விடடுச சரேலென எழுநதான அரசன கூறிய மொழி களைக கேடட சமீபததிலிருநத சேனைத தலைவாகள உடனே சேனைகளைத திரடடிக கொணடு தமதரச னுடன புறபபடடு ஆலிநாடனேடு அமாபுரியபச சென றனா

அரசனே தனனிடம அமாபுரிய வருதலை யறிநத ஆலிநாடா சிறிதேனும அஞசாது முன போலவே தம பரிமீதிவாநது அரசனது சேனைக கடலுள நுழைநதனா, சிறிது பொழுதில பகை வன சேனையைச சினனுபினனமாக வெடடி வீழத தினா அவாகளுள, கையறுபபுணடவா சிலா, காலறுபபுணடவா சிலா, தலையறுபபுணடவா சிலா, கணணிழநதவா சிலா, காதிழநதவா சிலா

இவவாறு தன படை வீராகள சினனு பினன மாக அழிநது,இரததப பெருககில வீழநது,மூழகு வதைககணட அபயராஜ சோழன "அமாபுரிநது ஆலிநாடனைச சிறை செயதல நமமால ஆகுங

காரியமன்று. ஆகலான் இவனை அண்மி நய வார்த்தைகள் கூறி, வஞ்சித்தே சிறைசெய்தல் வேண்டும்" என்று தன்னுள்ளத்தே கொண்டு ஆலி நாடரை அணுகி "மங்கை மன்னனே! பரகால ரெனும் பெயர் உமக்கே தகும். தன் பெயருக் கேற்ப நடந்து கொள்ளும் மக்களை இந்நில உலகத்தில் உம்மைத் தவிர இதுகாறும் நான் வேறொருவரையுங் காணேன். உம்முடைய வீரத் தைத் நேரிற் காணவேண்டியே வீரர்களுடன் நான் எதிர்த்தேன், உமது ஆற்றலையும், தைரியத்தை யுங் கண்டு களிப்படைந்தேன். இனி நம்மிருவருக் கும் பகைவேண்டாம். போரை நிறுத்துவீராக!" எனச் சாதுரியமாகச் சமாதான வார்த்தைகளைக் கூறினன்.

இங்ஙனம் சோழன் கூறிய வஞ்சக மொழி களை மங்கையர்கோன் உண்மையுரையென நம் பிப் போரை நிறுத்திச் சிறிது நேரம் வீணே நின்றனர். அப்போது அரசனுடைய அகக்கருத்தை முகக் குறிப்பால் அறிந்த அமைச்சர் ஆலிநாடரை அண்மி அவரைச் சிறைசெய்தனர். "வல்லவனை யும் தட்டும் வழுக்கும் பாறை" என்று கூறுவதுண் டல்லவா?

இவவாறு சிறைபபட்ட ஆலிநாடா,

"மயிரோடுஞ சிறையிழநத போகிலபோல வேலியொடு
வாமபிழநத
பயிரேபோற காமிழநத கரியேபோற பொறியிழநத
பாவை யேபோல
உயிரேபோயப பரிதவிககு முடலேபோல மததாலுள
ளுடைநத லமபும
தயிரேபோற றளாநது .. "

யாதொரு செயலுமறறு வீணே நினறனா உடனே அரசன அமைசசன முதலானவாகள அவரை உடனகொணடு சென்று சிறைககோடடததில அடைததுப பலவிதத தீஙகுகளபுரிநது துனபஙகளுணடு பணணினா

சிறைககோடடம புகக ஆலிநாடா மாறறாசனால சிறைபபடடதைச சிறிதேனும சிநதியாது, "இனறு நாம பாகவதாகடகு அமுது படைககும பாககியம பெறவிலலையே! இதறகென செயவது" எனற எணணமே எணணததி லுடையவராய, உணவை உடகொளளாதிருநதனா மேலும, "அரசாககுப பொருள நாம எவவாறீவது? பொருளீயாவிடின சென்னிவேநதன நமமைச சிறையினினறும விடானே? இதறகு யாது செயவோம?" எனப பலவாறு யோசிததனா பின யாதொரு வகையும அறியாதவராய "இஃது நமமாலாகுங காரியமனறு கமலக கணணன அருளபுரிவரேல இககாரியம கடிதில முடியும" என நினைதது,—

"வீஙகுநீா அருவி வேஙகடம எனனும
ஓஙகுயா மலயத துசசி மீமிசை
விரிகதிா ஞாயிறும திஙகளும விளஙகி
இருமருங கோஙகிய இடைநிலைத தானததுப
மினனுக கொடியுடுதது விளஙகுவிற பூணடு
நனனிற மேகம நினறது போலப
பகையணங காழியும பாலவெண சஙகமும
தகைபெறு தாமரைக கையி னேநதி
நலஙகிளா ஆரம மாாபிற பூணடு
பொலமபூ வாடையிற பொலிநது தோனறிய
செஙகண நெடியோன "

பாதகமலஙகளையும, திருககசசியில எழுநதருளி யுளள பேரருளாளப பெருமான திருவடிகளையும, இருதய கமலததில இடைபறாது சிநதிததுக கொணடிருநதனா

இவவாறே மூனறு நாடகள கழிநதன நானகாவது நாள இரவு தமமடியாாககு வேணடியதை அனபுடனீயும பேரருளாளப பெருமான அவா கனவிலே தோனறி, "அனபனே! அஞசறக! நீ கடிதில கசசிபபதியை அடைவாயாகில நீ விருமபிய பொருளைப பெறறுச சோழன கடனைத தீாபபாய!" என, ஆஞஞாபிததருளினா உடனே ஆலிநாடா கணவிழிததுக கமலககணணன திருவருளை வியநது வியபபுறறனா

கதிரவனுதிக்கவே காவிரிநாடன் காவலாளர் சிறைக்கோட்டம்புக்கு மங்கை மன்னனைக்கண்டு "ஆலிநாடரே! நீர் அரசாக்களிக்க வேண்டிய பணத்திற் கென்னபதில் சொல்லுகின்றீர்? குறிப்பிட்ட தவணை நாட்களும் நேற்றுடன் கழிந்தன. இனிச்சென்று அரசர்க்கு நாங்கள் என்னபதில் அளிப்பது, அதனை விரைவில் தெரிவிப்பீராக!" என்று கடிந்து கூறித் துன்புறுத்தினர்

காவலாளர் கடிந்து கூறித் துன்புறுத்துவதைப்பொறுத்த ஆலிநாடர், நம் பெருமான் அருளியவாறே அவர்களை நோக்கி, " நீங்கள் என்னுடன் கச்சிப்பதியை யடைந்தால் அங்கு ஆபத்தனமாகச் சேமித்து வைத்திருக்கும் பொருளைக் கொண்டு காவலன் கடனைத் தீர்த்துவிடுகிறேன்" எனக்கூறினர்

ஆலிநாடர் கூறிய மறுமொழியைச் சிறைக் காவலர் மன்னனிடம் வந்து விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர் மன்னன், "மங்கையர்கோன் கூறிய மொழியின் உண்மையை ஆராய்ந்தறிவோம்" எனவெண்ணி அமைச்சரை நோக்கி, " மதிவலீர்! மங்கை மன்னனைக் காவலிட்டுக் காஞ்சீபுரம் அழைத்துச்சென்று, அவனளிக்கும் பொருளை வாங்கி வாருங்கள்" எனக் கட்டளையிட்டான் அங்

ஙனமே அமைசசரும ஆலிநாடனைக காவலிட டழைததுச செனறனா

சோழனது பரிஜனஙகள தம பினனே தொடாநதுவர நீலனா காஞசீபுரமபோயச சோநதா அருளாளப பெருமான அருளியவாறு கசசிபபதியின தெனறிசையிலுள்ள ஆறறையடைநது பலவிடஙகளிலும தேடிபபாாததனா பொருளோ கிடைககவிலலை அபபோது சிறைககாவலா பரகாலரை நோககி, “ நீா எஙகளை வஞசிதது இஙகு அழைததுவநது, எஙகள வசமிருநது தபபியோடச சூழசசி செயகினறீரோ ? இனி உமது எணணம நிறைவுறாது நாஙகள தககக காவலுடனதான வநதிருககிறோம ” எனக கூறி மேனமேலும துனபுறுததினா

பரகாலா தாம பொருள கொடுபபதாயச சொலலி அழைததுவநத வணணம கொடுககவியலாமறபோனதைககுறிதது விசனமுறறு யாதொனறும பதிலுரையாமல அவாகளோடு அனறிரவு அபபதியிலேயே தஙகியிருநதாா அரவணைச செலவன அடிகளை அருநதினமும அகததிற கொணடுளள மஙகைமனனன சிறைககாவலா தம மைச சூழநதிருகக அனறிரவு அவாகடகிடையே ஓரிடததில மிகக வருததததுடனிருககுங காலறது மெயமமறநது சிறிதுபோழது துயில கொணட

ணர் அப்போது அருள்வள்ளலாராகிய வரதரா ஜப்பெருமான் ஆழ்வாரர் கனவிலே தோன்றி, “ அன்பனே ! நீ அஞ்சற்க ! நாம் உமக்குக்கூறிய பொருள் வேகவதி நதியின் கரையிலுள்ளது அது காவிரிநாட்டினுக்கு நீ கட்டவேண்டிய கப்பத் தினும் அதிகமானது நீ அங்கு சென்று தேடி னால் திரவியமிருக்குமிடம் அறிவாய்” என்று பொருளிருக்கும் இடத்தை அடையாளத்துடன் கூறிப்போந்தார்

அருளாளப்பெருமான் அருளிய அமுத மொழியைத் திருமங்கைமன்னன் திருமுடியி லேற்று ஆனந்தக் கூத்தாடிப் பாடிப் பரவச மடைந்தனர், காலையிலெழுந்து காவலாளருடன் வேகவதி நதிக்கரைக்கு விரைவாய்ச்சென்று எம் பெருமான் குறிப்பிட்டவிடத்தே எல்லையில்லாப் பொருளைக்கண்டனர் கண்டதும் களிகொண்டு அப்ப ராஜனுக்கு அளிக்கவேண்டிய கப்பத்தைக் காவ லாளரிடம் ஒப்புவித்தனர் கருத்தனம் பெற்ற காவலாளர் ஆச்சரிய மடைந்து ஆழ்வாரை வணங்கி, “ அரசே ! உம்முடன் இதுகாறும் இவ்வளவு தூரம் அலைந்து திரிந்த எங்களைவெறுங் கையராய் அனுப்புதல் தகுதியோ ? எங்கள் சிர மத்திற்குத் தக்கவாறு ஏதேனும் கைம்மாறு அளித் தல் கூடாதா? ” என்று வேண்டி நின்றனர்

இவவாரததையைக கேடட பரகாலா மன பிரஙகி வேகவதிநதி தீரததின மணலை அளநது அவாககளிததனா அஃது செழுமை மிகக நெல லாயிருககக கணட காவலாளா மனமகிழவுடன அதனை யேறறு விடைபெறறுச செனறனா பின னா மஙகைமனனன மிகுநத பொருளை எடுததுக கொணடு தம தலைநகராகிய திருககுறையலூரை யடைநது முனபோலவே திருமாலின அடியாாக குத திருவமுதளிதது உபசரிதது வநதனா

ஆலிநாடா அளிதத பொருளைப பெறற அமைசசா முதலான பரிஜனஙகள, காவிரிநாடன கழலபணிநது அவனிடம நிகழநத செயதியை அறிவிததுப பொருளைக கொடுததனா அபபோது செனனிவேநதன வியபபும அசசமுமடைநது பரகாலா பிரபாவததைப பலவாறியக கொணடாடி "இவா சாதாரண மனிதரலலா நாமனைவரும வணஙகும தகுதிவாயநத ஞானசசெலவா நான இவரது பெருமையை அறியாது பலவிதமாக வருததி அபசாரபபடடேன் அபபுனிதரின மகி மையையறியாது அவமதிததுக கடிநத என செங கோனமையின முறையெனனே ? பாவியேனாகிய யான பரகதியடைவ தெஙஙனம ? பரகாலராகிய அபபெருந தகைககுப பகவான பொருளையளிதத இசசெயல முனனே மனனா களவையில திரௌ

பதிககுப புடவையைச சுரநதளிதத செயலையன றோ ஒததிருககினறது!" எனறு கூறினன

பினனா அரசன ஆலிநாடாிருககுமிடஞ செனறு அவா திருவடிகளிற பணிநது, "மெயஞ ஞானச செலவரே! பேதையேன செயத பிழையைப பொறுததருளல வேணடும அறிவிலியாகிய யான அருளுருவாகிய தஙகள பெருமையைச சிறிதேனும அறியாதவனாயினேன அதனிமிததம எனனை மனனிததருளசெயயவேணடுகினறேன" எனப பிராாததிதது நினறான

ஆலிநாடா அரசனைநோககி "வேநதே! இவவுலகில நடககும எலலாச செயகைகளும எமபெருமான திருவருளினாலேயாதலின அதறகு நீ மனங கவலவது முறையனறு" என ஆறுதலகூறித தேறறினா பின அரசன அவரைநோககி "பரநதாமன அடியவராகிய தஙகளை இனிச சேனைத தலைவராகக வைததிருததல நீதியனறு இனி உமது திருப பதியாகிய திருககுறையலூரிலே உமதெணணப படி பாகவதாகடகு அமுதுபடைததுச சுகமாயிருப பீராக!" எனககூறி, வழியனுபபினன, பின மஙகைமனனனால தனககு அளிககபபடட பொருளைத தன பொருளோடு சோததுககொளளாது, அவரைச சிறையிலடைதது, பட்டினியாயக கிடததித துனபுறுததிக கெடுதல செயததனாலுண

டாகிய பாவம் தீர்த்தற்பொருட்டு அநேக பாகவதர் கட்குப் பன்னாள் அமுதளித்துப் பரிசுத்தனாயி னன்

ஐந்தாவது இயல்

மங்கைமன்னன் வழிபறியும், திருமால் காட்சியும்

சோவிரிநாடன் கடனைத் தீர்த்து மிகுந்த பொரு ளைக் கொண்டு திருக்குறையலூரை யடைந்த திரு மங்கைமன்னன் முன்போலவே நாடோறும் ஆயி ரக்கணக்கான பாகவதர்க்கு அமுதளித்துவந்தார் திருமாலுக் கடிமை செய்வதினும், பாகவதர்களைப் போற்றி உபசரிப்பதினும், இவர் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்ததால் பெற்றபெரு நிதியினைத் தம் நாளடைவில் குறைந்துபோயின அதனால் அவர் பரமன் அடியவரை ஆராதிக்கும் வழியறி யாது திகைத்தனர், பின்னர் அடியவர்க்கு அமுதளிக் கப் பொருள்தேட வேண்டுமென எண்ணங் கொண் டனர் பரந்தாமன் அருளால் அப்பொழுது அவ ருக்கு நால்வர் அமைச்சராயும், துணைவராயும் இருந்தனர் அந்நால்வரும் முறையே நீர்மேல் நடப்பான், நிழலொதுங்குவான், தாளூதுவான், தோலாவழக்கன் என்னும் பெயரினையுடையவர் கள் அவர்கள் மிக்க சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர்கள்

ஒருவராலும் செய்து முடிக்க இயலாத காரியத்தை ஒவ்வொருவரும் தானே செய்துமுடிக்குந் தன்மை யுடையவர் ஆகையால், நம் ஆலிநாடர் இத் தகைய துணைவர்களோடு கூடிய பகவான் அடிய வர்களை ஆராதிக்கப் பணம் சேகரிக்கும் வழியைப் பற்றி ஆலோசித்து ஒவ்வொருவரையும் நோக்கி அவரவர்கள் எண்ணத்தைக் கூறும்படிக் கேட் டனர்

நீர்மேல் நடப்பான் —ஆலிநாடரை நோக்கி "அரசே! செலவைத்தைக் குறித்துத் தாங்கள் ஏன் கவலை யடையவேண்டும்? தாங்கள் கட்டளையின்படி அனந்தன் முடியிலுள்ள ஆயிரம் மணிகளையும் அரைநொடிப் பொழுதில் அபகரித்துத் தங்களி டம் தளர்வுறு து கொடுப்பேன்" என்றுன்

நிழலொதுங்குவான் —"பரகாலரே! பொன், மணி, முத்து முதலியவைகளை வாணிபத்தின் பொருட்டுக்கொண்டு செல்லும் வணிகர் முதலோ ரின் நிழல்போல அவர்களின் பின்னே சென்று அவர்கள் கைப்பொருளை யெல்லாம் அவர்களறி யாவண்ணம் கொணர்ந்து தங்கள் கைக்குள்ளாக்கு வேன் தாங்கள் இதன்பொருட்டு மனங்கலங்கல் வேண்டாம்" என்றுன்

தாளூதுவான் —"இறைவரே! அரசர்கள் அரண்மனையின் முற்றத்தில் காவல்புரியும் காவ

லாளின காறசுவடடிலேயே பொதுஙகி அரண மனை புககு ஆஙகுள அருநதிதியனைததையும அப கரிதது உமதாக ஆககுவேன அன்றியும தஙக ளருளதேல இநதிரன மணிமுடியையும இமைப பொழுதிற கொணாநதளிபபேன" எனறுன

தோலாவழககன —"கொறறவ்ரேறே! இம மூவா கூறியனவெலலாம நமககேறறதனறு நாம பிறாககுரிமையாயுளள இடஙகடகுச செனறு வேணடிய பொருளைப பெறுதல ஏறறதனறு நமககுச சொநதமாயுளள இடததினினறே நாம வேணடியபொருளைப பெறுதல வேணடும அதற குததகக வழியொனறுளது அது எதுவெனில, நமது நாடடிலே வழிசசெலவோாகள யாவரும செலலுதறகுரிய திருமணஙகொலலை யெனனும பொழிலிலே நாம மறைநதிருநது வழிபபறி செயதலேயாம இஙஙனம செயவோமாறுல நம காரியம யாதொரு தடையுமினறி முடிவுபெற, வேணடியபொருள கிடைககும" எனறுன

நணபாகள நாலவருங கூறிய மொழிகளைக கேடட நீலனா அவாகளை நோககி "தோழாகளே! தோலாவழககா கூறியதே நமககு ஏறற தொழி லாகும ஆதலால நாம அவவாறே செயவோம" எனககூறித திருமணங கொலலைககு அநநாலவா ருடன வநதடைநதனா, பினனா அவாகளுடன

அவ்வழிச் செல்வோரைச் சூறையாடிக்கொண்ட பொருள்களால் திருமால் அடியார்களைப் பூஜிக்கும் நோன்பை நோற்றுவந்தார்

இங்ஙனம் அவர் கொள்ளை கொள்வதும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை வழிபடுவதற்கே யாதலால், ஸ்ரீமந் நாராயணன், இச்செயலைத் தீவினையாகத் திருவுளம் பற்றுமல் நல்வினையாகவே நயந்து இவர்க்கு விசேட கடாக்ஷம் பண்ணி இவரை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டனர் பின்னொரு நாள் கொண்டல்வண்ணனும், திருமாமகளும் அந்தண வடிவந்தாங்கி மணக் கோலங்கொண்ட மணமக்களேபோல ஆடை அணிகளால் அலங்கரித்து நின்றனர் தேவர்களிற் பலர் அவருடைய பரிவார மாந்தர்களே போல மானுட வடிவந்தாங்கினர் தேவமாதர்களிற் சிலர் அங்ஙனமே மானிட உருக்கொண்டு திருமாமகளைச் சூழ்ந்து தோழிகளைப்போல நின்றனர்

இவ்வாறு மானுட வடிவந்தாங்கிய திருமாலும், திருமகளும், பரிவார ஜனங்களோடும், தோழிப்பெண்களோடும் புறப்பட்டுத் திருக்குறையலூரின் சமீபத்திலுள்ள, திருமணங் கொல்லை யெனனும் பொழிலின் வழியாயப்போவாராயினர் பட்டாடையுடுத்து, மணிநகை பூண்டு தாங்கள்

இருககும வழியே யேகும மணமகனையும மண மகளையும கணடு களிபபுறற ஆலிநாடார, “ திருமாலின அடியாாககு அமுதுபடைககும பணிககு யாதொருகுறைவு முணடாகாவணணம அனநத சயனனே இவாகளை இவவழியே வருமபடி ஏவினனபோலும அடியாா உளததிறகிரஙகி அருள புரியும அணணலின பெருமையை எனனெனறு புகழுவேன ! அவரது கருணைததிறநதான எனனே ! இவாகளை இபபொழுது இவவழி ஏகவிடாது தடுதது, இவாகளிடமிருககும ஆடை, அணி, பொருள முதலியவைகளைக கொளளை கொளளின அநேக கோடிககணககாகப பொருள நமககுக கிடைககும அபபொருளைககொணடு பலலாயிரம பாகவதாகடகு அறுசுவையோடு அமுதுபடைததுப பெருமகிழவடையலாம” எனத தன மனதிற குளளே தீாமானிததனா உடனே தோழாகளுடன மறைநதிருநத இடததினினறும புறபபடடு, மணககோலததுடன வரும ஸ்ரீமந நாராயணனை வளைநதுகொணடு அவரிடமிருநத எலலா ஆபரணஙகளையும, பொருளையும பறிததுககொணடனா

பறிததவா மணமகன காலவிரலில அணிநதுளள ஆழியொனறைக கழறற எவவளவோ முயனறும முடியவிலலை ஆயினும, அதைவிட

மணமிலராயத தமது பலலிறுறகவலி அவவணி கலனைக கைககொணடனா பரகாலா வெகு மிடுக குடன இவவாறு கழறறியதைகக கணடு, எமபெருமான அவரை நோககி, "கலியனே" எனறு நாமமிடடழைததனா

பினனா ஆலிநாடா தாம அபகாிதத ஆடை ஆபரணஙகளை யெலலாம ஒனறுகா சோததுக கடடி எடுததுககொண்டு செலல எணணி அம மூடடையைத தூககினா ஆனால, எமபெருமான திருவருளால அது அசைககமுடியாமல அசலம போல நிலைபெறறிருநதது ஆலிநாடா அதைக கணடு ஆசசாியஙகொணடு, " இவவேதியரே இதை எடுகக முடியாமல மநதிரம ஜபிததுளளாா " எனறெணணி "ஓ! அநதண! இமமூடடையை அசைககமுடியாமற செயதது உன மாயமெனறு யானறிவேன அமமநதிரததை இபபோழதே எனககுச சொலலுவாயாக! இனறேல இஙகேயே உனனை எனவாளுககு இரையாககுவேன" எனக கூறித் தன உடைவாளையுருவி ஓசசிப பயமுறுததினா

அபபோது மாயைகளில வலலவனுகிய மாயவன ஆலிநாடரை ஆடகொளள அருளநிறைநத முகததுடனே நோககி, "நாணசெயத மாயததை இனனதென அறிவிபபேன எனனருகிலவா" எனற

னர். அங்ஙனமே ஆலிநாடர் அந்தண வடிவங் கொண்ட ஆதிமூலரின் பின்னே ஒரு தனியிடம் சென்றனர். அங்கு அவர் பரகாலருக்கு அஷ்டா க்ஷரமந்திர உபதேசஞ்செய்து திருமகள் சமேத ராய்ப் பஞ்சாயுதங்களோடு கருடவாகனத்தின்மீது தமது உண்மை வடிவத்துடன்,

"போற்றிய மன்னன் கண்டுகண் களிப்பப்
புணரிமொண் டெழுந்தகார் முகிலை
மாற்றிய வடிவும் பஞ்ச வாயுதமும்
வயங்குகைத் தலங்களு மாகிக்
கூற்றுறழ் கராவின் வாயினின் றழைத்த
குஞ்சர ராஜன்முன் னன்று
தோற்றிய படியே தோற்றினன் முடிவும்
தோற்றமு மிலாதபைந் துளவோன்."

திருமகள் கொழுநன் இவ்வாறு தம் முன் தோன்றி அருள்புரியவே, ஆலிநாடர் கண்களி னின்றும் ஆனந்தவருவி பெருக, உடல்புளகாங்கி தங்கொள்ள, உரோமம் சிலிர்க்க, கரங்கள் தாமே சிரமிசைச் சென்றுகுவிய, "பெருமானே! தேவரீ ரது மகிமையை அறியாத பாவியேன் ஆராயாது செய்த இப்பெரும்பிழையி னின்றும் நான் எவ் வாறு தப்பியுய்வேன்? அடியேன் தங்களது கரு ணைத் திறத்தை என்னென்று வியப்பேன்? என்னை வலிய வந்து ஆட்கொண்ட வள்ளலே! தங்கள்

திருவருளால மநதிரஙகளுட சிறநது விளஙகும மஹா மநதிரமாகிய அஷடாகஷர மநதிரோப தேசம பெறறேன" எனககூறி,

"அருநதழனமா மகமபுரிநதும கடவுடகஙகை
யாதியாம புனலபடிநது மனில யோகது
திருநதுமணி மலாதூவிப பூசைநோநதும
எஙகுமாகியவுனனை இதயத தளளே
திருநதநிலை பெறககணடும போகமெலலாஞ
சிறுகியனனத துயிருககுஞ செயய வொணணுப
பெருநதவஙகள மிகபபயினறும பெறறுதறகெடடாப
பெருமபயனின றிருவருளாற பெறபபெறறேனே"

"நீலநெடுங கிரியுமழை முகிலும பவள
நெடுநீருங காயாவு நிசாககு மிநதக
கோலமுமம வெஙகதைவாளுஞ் சஙகு நேமி
கோதணட மெனும படையுங குழைநத வாச
மாலைநறுந துழாயமாாபும திரணடதோளும
மணிககழுததும செவவிகழும வாரிசாநதக
காலமல ரெனமலாநத முகமுஞ சோதிக
கதிரமுடியு மிமமையிலே கணணுறறேனே"

எனப பலவாறு துதிதது ஆனநதவெளளததில மூழகி இனபுறறனர

ஆதிகேசவனைத தமமிரு கணகளும களிககணட ஆலிநாடரின மனம வெயயிறபடட வெணணெயைபபோல உருகியது அவருககுணடான ஆனநதம உளளடஙகாமல பெருககெடுதது

வெளியே வருவதைப்போல் ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நால்வகைக் கவிகளாலும் பெருமானது திவ்ய குணங்களைப் பாடத்தொடங்கி, தமக்கு அப்பெருமான் உபதேசித்த அஷ்டாக்ஷர மந்திர மகிமையைப்பற்றி முதலில்

“வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால்
பெருந்துயர் இடும்பையிற் பிறந்து
கூடினேன் கூடி இளையவர் தம்மோ
டவர்தரும் கலவியே கருதி
ஓடினேன் ஓடி உய்வதோர் பொருளால்
உணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து
நாடினேன் நாடி நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணாவென்னும் நாமம்”

எனப் பத்துச்செய்யுட்களாற்பாடினர். வடமொழி வேதங்கள் நான்கிற்கும் ஆறங்கங்கள் அமைந்திருப்பதைப்போல், அவ்வேதங்களின் உட்பொருளாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்கட்கும் தமது பிரபந்தங்கள் அங்கங்களாயமையும்படி, பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருநெடுந்தாண்டகம், திருமடல் என்னும் ஆறு பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருமங்கை

யாழவாா எனறும, நாலு கவிபபெருமான் என
றும திருநாமமம பெறறுா

இஙஙனமனறி இவா நாறகவிப பெருமான
எனப பெயரேறறதறகுக காணபரம பரையாக
வழஙகும ஒரு கதையுணடு, அதாவது —

ஆலிநாடா அபயராஜனுககுச சேனைததலை
வனுகவும, மஙகை நாடடிறகு மனனனுகவும
இருநது வருஙகாலததில, நாறகவிப புலவா
எனனும படடப பெயாபெறற தமிழபபுலவா ஒரு
வா இருநதாா அவா கலவி கேளவிகளில மேம
படடவா, மேலும, ஆசு, மதுரம, சிததிரம, வித
தாரம எனனும நாலவகைக கவிகளைப பாடுவதில
இநநானிலததில நிகரறறவா அதனுல அவா,

" கடடலே யனையமயாம கலவியா லெனனு
மடலே றனைய , "

செருககுறறுத தருககி வாழநதனா, அவா பல
புலவாகளை வாதிலவெனறு, பல விருதுகளை
யும, பல பரிசுகளையும பெறறுப பெருமையுறறு
விளஙகினா அககாலதது நம ஆலிநாடரும
கலவியிற சிறநது விளஙகினா அதனையறிநத
நாறகவிப புலவா பரகாலரை வாதிலவெலல
எணணஙகொணடு அவரிடம தமதுபரிவாரஙகளு
டனும, விருதுகளுடனும வநதடைநதனா பர
காலரெனப பெயரேறற மஙகை மனனன தமககு

விரோதிப்பாயத் தோன்றியவரை வென்று வெற்றி யடையாது வீணேயிருப்பாரோ? உடனே அப் புலவரை வாதில் வென்று அவர்செருக்கைப்படக்கி அவரது விருதுகளையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டு நாற்கவிப்புலவர் என்னும் அவரது பட்டப் பெயரையும் தாம் வைத்துக் கொண்டனர்

மங்கைமன்னன் அப்புலவரை வாதில் வென் றதையறிந்த அப்பராஜனென்னும் சோழன் அவ ரைத் தன்பால் வருவித்து "வீரரே! நீர் விற போரில் யாவரினும் சிறந்தவராய் விளங்கிக் கீர்த்தி யடைவதேபோல, சொற்போரினும் யாவரினும் சிறந்தவராய் விளங்குகின்றீர்! நாற்கவிப்பெருமான் என்னும் பட்டப்பெயர் உமக்கேயேற்றது!" என்று புகழ்ந்து, பல விருதுகளையும், பரிசுகளையும் ஈந்த னன் சோழமன்னனால் அளிக்கப்பட்ட பரிசுகளைப் பெற்ற மங்கைமன்னன் அவைகளை அன்புட னேற்று,

" வாழ்க வெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
ஊழிதொ றூழிதொ றுலகங் காக்க''

என்று மன்னனை மனமாரவாழ்த்தித் தமதிருப்பிட மாகிய திருக்குறையலூரை அடைந்தனர் —என் பதாம்

ஆருவது இயல

ஆழவார திவ்விய தேசயாததிரையும ஞானசமபநதரும

மங்கைமன்னன, மேறகூறிய அறுவகைப பிரபநதஙகளுள பெரிய திருமொழி பாடுகையில திவயதேசயாததிரை செயயத திருவுளங கொணடனா திருவுளங கொண்ட ஆழவார முதலில வடஞடைநது, தொணடமான சககரவாததிககும், ஆறுமுகப பெருமானுககும காடசியளிதத திருவேஙகடததையும, ஹிரணயனை ஸமஹரிதது, பிரஹலாதாழவானுககு, அருளபுரிநத சிஙகவேள குனறததையும, பரதாழவானுககும, தேவாகளுககும, முனிவாகளுககும பிரததியக்ஷமாய திரு அயோததியையும, தேவரிஷிகளுககும இநதிராதிகளுககும, சுதாமனுககுமசேவைதநதருளிய நைமிசாரணயததையும பிரமருததிராதிகளுககுப பிரததியக்ஷமான சாளககிராமததையும இலநதைமரததினகீழே பதமாசனங கொணடு ஞானமுததிரை தரிதது ஜயசீலரான தபஸவியாய நரனுககுத திருமநதிர உபதேசஞசெயத வதரியாசிரமததையும திரொளபதிககுக காடசி தநத துவாரகையையும இநதிராதி தேவாகளுககுப பிரததியக்ஷமாய வட

மதுரையையும் நந்தகோபனுக்குப் பிரத்தியக்ஷ மாய் அருள்புரிந்த திருவாய்ப்பாடியையும் பிரம்ருத ராதிகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய திருப்பாற்கடலையும் அடைந்து, ஆங்காங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம் பெருமானைத் தொழுது திருப்பதிகம் பாடினார்

பின்னர் தொண்டைநாட்டையடைந்து, பிருகு மஹரிஷிக்கும், பிரம்மாவுக்கும், நாரதருக்கும், திரு வனந்தாழ்வானுக்கும், கஜேந்திராழ்வானுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய திருக்கச்சியையும் கஜேந்திராழ் வானுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய திருவட்டபுயங்கத் தையும் சரஸ்வதி தேவிக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய அருள்புரிந்த திருத்தண்காவையும் பிருகு மஹ ரிஷிக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய வேளுக்கையையும்; ஹரீதய மஹாமுனிக்குக் காட்சி தந்தருள்புரிந்த பாடகம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தையும் அக் குரூரருக்குச் சேவை தந்தருளிய திருநீரகத் தையும் சிவபெருமானுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய அருள்புரிந்த நிலாதிங்கள் துண்டமென்னும் க்ஷேத்திரத்தையும் உரமெனகிற ஆதிசேடனுக் குக் காட்சிதந்தருளிய திருவூரக மென்னும் க்ஷேத்திரத்தையும் பொய்கையாழ்வாருக்கும், கணிகண்ணருக்கும், பிரமனாவுக்கும் காட்சிதந்த திருவெஃகாவையும் காஹரிஷிக்குப் பிரத்திய க்ஷமாயருள்புரிந்த திருக்காரகத்தையும் அசுவத்த

நாராயணனுககுக காடசி கொடுததருளபுரிநத திருககளவனூா எனனும் திவயதேசததையும அசவிநிதேவனதககளுககும, பாாவதிககும சேவை தநதருளிய திருபபவளவெணணம எனனும திவய க்ஷேததிரததையும பலலவராயனுககுப பிரத திபக்ஷமாய பரமேசசுரவிணணகரததையும ஜடா யுவுககுப பிரததிபக்ஷமா யருளபுரிநத திருபபுட குழியையும சாலிஹோத்திரருககுக காடசிதநதருளிய திருவெவவுளூரையும அடைநது, ஆஙகாஙகு எழுநதருளியுளள பெருமாளைத தொழுது மங களா ஸாசனஞ செயதனா

மேலும அவா அநநாடடினகணணுளள திருநினறவூரெனனும திவய க்ஷேததிரததை யடைநதனா அததிருபபதியில எழுநதருளியுளள பத்தராவிப பெருமாளைப பாகவத குழாஙகளுடன சேவிககச சென்றனா அபபொழுது அபபெரு மான ஆழவாருககு முகஙகொடாமல பராமுகமா யிருநதனா

பரகாலா அதுகணடு கவலையுடன திருவலலிக கேணிககுச்சென்றுசுமதியெனனுமஅரசனுககும, தொணடைமான சககரவாததிககும, அாசசுனனுக கும காடசியளிதத திருவேஙகட கிருஷணனையும, பிருகு மஹாிஷியினால கனனிகாதானம செயயப பெறறவராகிய (அரஙகநாதன) மநநாதனையும

அததிரி மஹரிஷிககும, ஜாலிமஹரிஷிககும பிரத
தியக்ஷமாய மோக்ஷமளிதத வராஹநாயனாரையும
சசபதா குமாரரான மதுமான மஹரிஷிககுப
பிரததியக்ஷமாய, சககரவாததிதிருமகனையும சபத
ரோமாவுககுப பிரததியக்ஷமாய தேவபபெரு
மானையும சேவிததுப பதிகமபாடினா.

பினபவா, திருநீரமலை எனனும திவய
க்ஷேததிரததை யடைநது, அஙகுதொணடைமான
சககரவாததிககும, மாாககணடேயருககும பிரததி
யக்ஷமாய அருளபுரிநத நிதயகலயாணரினமீது
மிகக ஈடுபாடுகொணடு பதிகமபாடினா மாாககண
டேயருககுக காடசியளிதத திருவிடவெநதையை
யும சிறியதிருவடிககுப பிரததியக்ஷமாய அருள
புரிநத திருககடிகையையும அடைநது ஆங
காஙகு அடியாாகளுககு அநுககிரகிகக எழுநத
ருளியுளள எமபெருமானைச சேவிதது மஙகளா
சாஸனஞ செயதனா

அநநதரம திருககடனமலலையை யடைநது
புணடரிகரிஷிககுப் பிரததியக்ஷமாய அருளபுரிநத
தலசயனத துறைவாா என்னும எமபெரு
மானைச சேவிதது நினறா. அபபொழுது திரு
நினறவூ ரெமபெருமான திருமகளால துணடப
படடு இவாபாற பாடல பெறவுச சிறபபுறக கரு
திக கடனமலலை எனனும க்ஷேததிரததில

காடசி கொடுகக, ஆழவாா அபபெருமானையும் அஙகே கணணுரக கணடுகளிதது அவ்லூா பதிகமாகிய பெரிய திருமொழி இரணடாம பததில, ஐநதாந திருமொழி, இரணடாவது செயயுளிலே,

"நீணறவூா நிததிலததைத தொததாா சோலை
காணடவததைக கனலெரியாயப பெயவிததானைக
கணடது நான கடனமலலைத தலசயனததே"

எனறு திருவாய மலாநதருளினாா

அபபால திருமஙகையாழவாா நடுநாடடுத திருபதிகளாகிய சநதிரனுககும, கருடனுககும பிரததியக்ஷமாய அருளபுரிநத, தெயவநாயகப பெருமாள எழுநதருளியுள்ள திருவயிநதிரபுரத தையும மிருகணடு மகா முனிவருககும, மகாபலி சககரவாததிகளும காடசி தநதருளிய திருக கோவலூரையும அடைநது ஆங்காஙகு எழுநத ருளியுள்ள பெருமானைததொழுது திருபபதிகம பாடினாா.

பின சோழநாடடுத திருபபதிகளை யடைநது முதலில சிவபெருமானுககும தில்லை மூவாயிரவருககும பிரததியக்ஷமாய அருளபுரிநத தில்லைத திருசசிததிரகூடம அடைநது, எமபெருமானைத தரிசிததுப பதிகம பாடினாா, பினபு சீகாழியின வழியாக எழுநதருளினாா

அபபோது வழககபபடி இவருடைய பரி ஜனஙகள இவா முனனே "நாலுகவிய பெருமாள வநதாா, நமகலியா வநதாா, ஆலிநாடா வநதாா, அருளமாரி வநதாா, பரவாதி மததகஜ கணடீரவா வநதாா, பரகாலா வநதாா, நீலநிறததுநிமலா வநதாா" எனறு, பிருதாவளிகளை எடுதேதநதிக கொணடு செலலா நினறனா அபபோது அவ வூரிலுளள திருஞான சமபநதமூாததி நாயனாா, இநதப பரமபகத சிரோமணியின வரவை அறிநது எதிாகொணடு வநதழைதது உபசரிததுக காழியில தமமுடனிருநது போகுமபடி கேடடுக கொணடாா

பரகாலா, திருஞான சமபநதரை நோககி "ஞானசசெலவரே! யான பாணடவதூதன எழுந தருளியுளள பதிககுச செலலுதலனறி, மறறைப பதிகள எததுணைச சிறபபினவாயினும அபபதி கடகுச செலலேன" எனறு தாம மகாவிஷணு விடம கொணட பரம பகதியின உறுதி விளஙகக கூறினாா

ஞானசமபநதா "அனபரே! ஸ்ரீராமபிரான இராவணாதி அரககாகளோடு போாபுரியத தென றிசை நோககிவநத நாளில தஙகிய இடமிது அபபரமன வநது தஙகிய காரணததால இபப திககு 'சீராம விணணகரம' எனறு பெயா

மேலும காளிவாசனு செயகினற காரணம பறறி இததலததிறகு ‘காழிச சீராம விணணகரம’ எனறும பெயருணடு இதுபோழது இநநகரம சீகாழி எனவும சீகாழி எனவும வழஙகபபடடு கிறது தாஙகள இஙகே எழுநதருள யாதொரு தடையு மினறு” எனவேணடி நினறனா

இஙஙனம் திருஞானசமபநதா கூறவே திரு மஙகை மனனன களிபபடைநது அபபெரியா ருடன சீகாழிககுச சென்றனா அவவிருவரும அறறைய பகறபொழுதை உலலாசமாயச சமபா ஷிபபதிலேயே கழிததனா மறறை நாடகாலை ஆழவாா ஞானசமபநதரிடம விடை பெறறுந தமது ஜனனபூமிககடுதத திருவாலியைச சாாநது அஙகெழுநதருளியுளள வயலாலி மணவாளனைத தொழுது பதிகம பாடினா

மஙகை மனனனபாடலுககுகநத மணவாளா அவருககுக காடசிதநதருள புரிநதனா பினனா திருநாஙகூா திருபபதிகள பதினொனறையும நணணி மஙகளாசாஸனஞ செயது, சநதிரனுக குககாடசிதநதருளிய திருவிநதளுரையடைநதனா.

அபபொழுது அததலத தெழுநதருளியுளள “சுகவனநாதன” எனனும எமபெருமான ஆழ வாாககுத தமமை ஒருகாற காடடி மறைய அவா

திருப்திப் படாமல் மனக்குறையோடு அந்தத்தலத்துப் பதிகத்தின் நான்காம் பாசுரத்தில்,

> "காசி னொளியில் திகழும் வண்ணம் காட்டீர் எம்பெரு
> வாசிவல்லீர்! இந்தளூரீர்! வாழ்ந்தே போம் நீரே" [மான்

என்று தமது குறைபாடு தோன்றப் பதிகம் பாடினார்.

ஆழ்வார் தமக்கேற்பட்ட குறையைப் பாவில் வைத்துப் பாடவே பெருமான் மனமிரங்கி நிரந்தர சேவை கொடுத்தருள்புரிந்தனர் அருள்பெற்ற ஆழ்வார் திருப்தியமனத்தராய் அப்பதியைவிட்டு அகன்று, சுக்கிரனுக்கும், பிரமாவுக்கும், பராசரருக்கும், இந்திரனுக்கும் காட்சிதந்தருளிய திருவெள்ளியங்குடி யென்னும் க்ஷேத்திரத்தையும் சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்கும், கிருத்ரராஜனுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கிருத்ரராஜனுக்கு முத்தி தந்தவிடமாகிய திருப்புள்ளம்பூதங்குடியையும் நந்தகமுனிக் கருள்புரிந்த திருக்கூடலூரையும் பெரிய திருவடிக்கும், சிபிசக்கரவர்த்திக்கும், பூமீதேவிக்கும், மார்க்கண்டேயருக்கும் காட்சிகொடுத்தருளிய திருவெள்ளறையென்னும் திவ்யக்ஷேத்திரத்தையும் அடைந்து, ஆங்காங் கெழுந்தருளியுள்ள அழகியமணவாளனைத் தொழுது பதிகம் பாடினார்

ஏழாவது இயல

அரஙகநாதன் ஆணையும்,
ஆழவாா பொருளதேடலும

இவவாறு திருமஙகை மனனன ஒவவொரு திவவிய தேசததிறகும சென்று ஆஙகெழுநதருளி யுளள பெருமானைச சேவிததுத திருபபதிகம பாடி வரும நாடகளில ஒருநாள தாமவாமாவுககும, ரவி தாமனுககும பிரததியககூமாய அருளபுரிநத விட மாகிய திருவரஙகம பெரிய கோயிலை நணணி,

“நீலமேகம நெடுமபொற குனறததுப
பாலவிரிந தகலாது படிநதது போல
ஆயிரம விரிநதெழு தலையுடைய யருநதிறற
பாயற பளளி பலாதொழு தேததும
விரிதிரைக காவிரி வியனபெருந துருததி
திருவமா மாாபன கிடநத ”

வணணததைக கணடு தொழுது அபபெருமான பககலிலே மிகக ஈடுபாடுகொணடு பல பதிகஙகள பாடினா ஆழவாா அருளிய அமுதபபாடலைக கேடட அரஙகநாதன திருவுளமுவநது திருமுக மலாசசியோடு ஆழவாரைககுளிர நோககி, “அனபனே, நீ நமககு விமானம, மணடபம, கோபுரம பிரகாரம முதலிய கைஙகாயஙகளைச செயவாயாக” என்று கடடளையிடடருளினா

ஆலிநாடா அரஙகநாதனஇடடவாணையைச சிரமேறகொணடனா, உடனே தமககு அநதரஙக நணபராயும, அமைசசராயுமுளள நீரமேல நடப பான, நிழலொதுஙகுவான, தாளூதுவான, தோ லாவழககன எனற நாலவரையும அழைதது வரசசெயதனா. தலைவா ஆணையைத தட்டாது நடககும அநநாலவரும அரசனாணையை யறிநது அவா இருககுமிடம வநதணுகினா

ஆலிநாடா அநநாலவரோடும ஒரு தனியி டததிருநது அரஙகநாதன கோயில திருபபணி யைக குறைவினறி முடிககும விரகுயாதென ஆராயவாராயினா தஙகள கையிற பொருளின மையால திருபபணியை முடிககும வகையை அறி யாது திகைததுக கொணடிருககும திருமஙகை மனனனை நோககி, அவரது அமைசசாகள, "ஐயனமீா! தாஙகள இதன பொருடடுக கவலை யடைய வேணடாம திருநாகைபபதியில புத தா கோயில ஒனறு கடடபபடடுளளது அக கோயில பாாபபோா கணகளைப பறிககும விசிததிர வேலைபபாடுகள அமைநது சிறபபுறறு விளஙகு கினறது அதனகண உளள புதத விககரகமோ பததரைமாறறுப பசுமபொனனாற செயயபபட் டது நாம சென்று அவவாலயததுட புககு, அவவிககிரகததை அபகரிதது வநதால அதைச

சிதைதது அளவிறநத பொருளைப்பெறலாம அதனுல நாம நினைததிருககும கைஙகரியமும இனிதே நடைபெறும" என்று விணணபபஞ செயதனா

அமைசசாகள மொழிநத மொழியினைக கேடட ஆலிநாடா அவாகளுடைய சமையோசித அறிவினைப பறறிப புகழநது கொணடாடினா திருமால திருபபணிபுரியத தம நணபாகள கூறிய வழியன்றி வேறெருரு வழியும தமககுப புலபபடாமையால பரகாலா அதுவே உசிதமென எணணிப பரிவாரஙகளுடனும் நணபாகளுடனும புறபபடடு, பல நகரஙகளைக கடநது, நாகைபபதியை அடைநதனா அன்று பகறகால முழுதும அநநகரில சுறறித திரிநது அநநகரின வளஙகளைக கணடுகளிததனா ஆதவன அஸதமிததததும அனறைப இராபபொழுதைக கழிகக அநநகரிலுளள ஓா அமமையாரின வீடடை அடைநதனா அவாகளைககணட அமமையாா அவாகளைத தேசாநதிரிகளென நினைதது அவாகளை அனறிரவு தஙகியிருகக இடஙகொடுதது உபசரிததனள சிறிதுநேரம தாழநதபின தாஙகள கொணடு வநத உணவை யருநதிப பின அவ வம்மையாருடன அநநகர விசேடஙகளைபபறறி உல்லாசமாய அவாகளஉரையாடிக கொணடிருநதனா

அபபோது, ஆலிநாடா -" அமமையே' இநநகாத தில கடடபபடடுளள கோயிலின பெயாயாது ? இஃது யாரால கடடபபடடது ? இதன மகிமை யென்ன? இவைகளை எமககுததெளிவாய எடுததுச சொலலுவாயாக" என்று கேடடனா.

அமமையாா —(அவாகளை நோககி) " இஃது புததடேவா எழுநதருளியுளள கோயில. இது மறறைய கோயிலகளைபபோலக கடடபபடட தனறு இததிருபபணி செயது முடிததறகுப பல வருடஙகள சென்றன வடகடலுககபபாலுளள ஒரு தீவிலிருநது தெயவததசசனெபாதத தொழிலவலல கமமியா பலாவநது இபபெருங கோயிலைக கடடிமுடிததனா இதறகாகச செலவு செயயபபடட பணததொகையோ அளவிறநதது இககோயில விமானததையும, இதனுள எழுந தருளியுளள சிலையையும செயது முடிததற கேற படட சிரமமோ இவவளவு அவவளவென்று சொலல இயலாது இசசிலை மாறறுயாநத சீரிய ஆடகபபொன்னுல அமைககபபடடு அளவிலா அழகுடன சிறநது விளஙகுகின்றது ".

ஆலிநாடா —" அமமையே ! அசசிலை நீா கூறுவதுபோல பொன்னுறசெயது, அளவிலாச் சிறபபும, அழகும அமைபப பெறறிருககுமாயின களவாகளபலா அதனைக கவாநதுசெலல வழி

தேடுவரன்றோ? ஆதலால் அப்பொற்சிலையைக் களவாகக் கவராவண்ணம் காவல் செய்துவைர ஏற் பாடுகள் யாவை?"

அம்மையார் —"பெரியோரே! இக்கோயிலை யும், விமானத்தையும் கட்டிமுடித்த கம்மியன் சாமானியமானவனென்று அவன்றாற்றலை யென் னென்றியம்புவது? அவன் பார்த்தற்கு மானிட வுருவத்துடன் விளங்குகின்றானேயன்றிச் செய் கைகளால் அவனை அங்ஙனங் கூற இயலாது. அவன்செய்த ஒவ்வொருவேலைப்பாடும் கண்டோர் அதிசயிக்கும் திறத்தினவாய் விளங்கும். அப்படி அமைக்கப்பட்ட வேலைப்பாடுகளுள் அக்கோயில் விமானத்தின் உச்சியில் திகழ்ந்து விளங்கும் அற்புதயந்திரம் ஒன்று அத்திகிரிசதா சுழன்று கொண்டேயிருக்கும் தன்மையது. யாரேனும் அவ்வாலயத்துள் நுழைந்து அச்சிலையைக் களவு செய்ய எண்ணுவாராயின் அச்சக்கரத்தைச் சுழ லாமல் நிறுத்திய பின்னர்தான் நுழைந்து களவு செய்யவேண்டும். இன்றேல் அச்சிலையிருக்கு மிடம் புகவியலாது. ஆயின், அதன் வேகத்தை நிறுத்த ஆவல்கொண்டு அத்திகிரியிடம் செல் லின் ஆவியைத் துறத்தல் நிச்சயம். இத்தகைய இயந்திரமிருத்தலான் இதுவரை இக்கோயிலின் உள்ளே புகுந்து இச்சிலையைக் கவர ஒருவரும்

வநதிலா இவவாறு அவவியநதிரமே ஒருவரை
யும உடபுகவிடாது காவல்புரிநது வரலான காவ
லன காவல அமைககவிலலை”

ஆலிநாடா —(அளவறற ஆனநதமடைநது) “அமமையே! அளவறற திறமையமைநத இத தகைய கமமியரும இநநானிலததில விளஙகு கினறனரோ? அககமமியரின உதவி எமககுக கிடைககுமாயின எமமுடைய நாடடிலும இத தகைய கோயிலைக கட்டி முடிபபோம ஆயினும், கடவுளருள எவவாறுளதோ?”

அமமையார —“அறிவிற பெரியோராகிய தஙகளுககுத தெரியாததைப பேதையேனாகிய யான எபபடி சொலலப்போகிறேன? இநநானி லததில கலவி, கைததொழில, சிததிரம முதலி யவைகளில தேரசசியுறறு, மேமபாடடைநது விளஙகுவோர அளவிறநதவர அவாகளை ஆதரிப பவாகளோ இககாலததில இலா ஆதலால அவா களுடைய செயகைகள, நீறு பூதத நெருபபைப போல விளஙகுகினறன தாஙகள அளவிலாப பொருளீநது ஆதரிதது வருவீாகளாயின இதனி லும பனமடஙகு அதிக வேலைபபாடுகளுடன அதி சீககிரத்தில ஆலயததைக கட்டி அமைகக லாம”

ஆலிநாடார் —“அம்மையே! அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த கம்மியர்கள் யாண்டுளர்? தாங்கள் தயைகூர்ந்து அவர்கள் இருக்கும் பதியை இயம்புவீராகில் நாங்கள் சென்று அவர்கட்கு வேண்டிய பொருளீந்து, அழைத்து வந்து, எங்கள் மனக்குறை நீங்கப் புதிதாய ஓராலயம் அமைக்கின்றோம்”

அம்மையார் —“பாகவதர்களே! நீங்கள் வடகடலைக் கடந்து அப்புறம் சென்றால் அங்கு ஓர் தீவு காணப்படும் அத்தீவினின்று வடகிழக்கு மூலையாகச் செல்வீராயின் அங்கு ஒரு மலை தோன்றும் அம்மலைக்கப்பால் பத்து மைல் தூரத்தில் பளிங்குக் கற்களால் பலவித வேலைப்பாடுகள் செய்த ஒரு மாளிகை தோன்றும் அம்மாளிகையே அக்கம்மியனை வசிக்கும் அரண்மனை” என மனம் மிரங்கிக் கூறினள்

அம்மையார் மூலமாய் எல்லா இரகசியங்களையும் அறிந்த ஆலிநாடார் அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டு நம் காரியம் ஒருவாறு முடிவுற்றதென எண்ணங்கொண்டனர் பின்னர் அன்றிரவு அவ்விடத்தே துயின்று காலையிலெழுந்து அம்மையாரிடம் விடைபெற்று நண்பர்கள் நால்வருடன் வட கடற்கரையை நண்ணினர்.

அசசமயம அஙகு வாணிபத்தின பொருடடு வடதிசை அடையப பணடஙகளை மரககலஙகளி லேறறிககொணடு வணிகா பலிருநதனர் அவா களைக கணட ஆலிநாடா ஆனநதஙகொணடு, வணிகா தலைவனை நோககி "வணிகா தலைவரே! நாஙகள இககடலைததாணடி அககரையிலுளள ஒரு தீவிறகுச செலலவேணடி ஈணடடைநதோம. இதுபோழது தஙகள மரககலஙகளும வட கரைககு வாணிபததின பொருடடுச செலலும போல தோனறுகினறது தாஙகள அருளபுரிவீ ரானால நாஙகளும இமமரககலததிலேயே யேறிச சென்று எஙகள காரியததையும இனிது முடிப போம" என்று வேணடினா

ஆலிநாடா வாாததைதையைக கேடடு, வணி கா தலைவன மனமிரஙகி அவாகளை அமமரககலத திலேயே யேகுமபடி அருளபுரிநதனன அநு மதி பெறற அவவிருவரும மரககலமேறிய பின ஞா கடலிலேயே சென்று பினனா வடகரையை யடைநதனா அடைநததும அமமையாா கூறிய வண்ணமே வடகிழககு மூலையை நோககி மூனறு பகறபொழுது விடாது நடநது சென்று, மலையை யடைநது, அன்றிராபபோழதை அமமலையிலே கழிததனா பினனா பொழுது புலாநததும நாடா எழுநது அமமலைககபபால பததுககல தூரததே

யுள்ள கம்பியன் அரண்மனையைத் தேடிக் கண்டு
பிடித்து அதனுள்ளே புகுந்தனர்.

அச்சமயம் கம்பியன் உணவருந்திக் கொண்
டிருந்தனன். அதை யறிந்த ஆலிநாடர் வெளியே
வந்து முன்றிலில் நின்றுகொண்டு யாது மறியாத
வர்போல கம்பியனுக்குக் கேட்கும்படி தன் நண்
பர்களை நோக்கி “நண்பர்களே! நாகைப் பதியில்
விளங்கும் புத்தர் கோயிலைச் சிறப்புறவமைத்த
சிற்பி இவ்வரண்மனையில் உள்ளவனே. அக்
கோயிலையும், விமானத்தையும், பொற்சிலையையும்
செய்து முடித்தற்கு இவன் கைக்கொண்ட முயற்சி
யெல்லாம் பயனிலாதொழிந்தன. இவனுக்குப்
பொருள் கொடுத்து வேலையைச் செய்வித்த அர
சன் புகழும் பன்னாள் விளங்கா தொழிந்தன.
ஐயோ! பாவம்! இவன் அப்பொற்சிலை இவ்வளவு
சீக்கிரத்தில் கள்வர்கள் வசப்படுமென்று கனவி
லும் நினைத்திரான். குலாலனது சக்கரத்தைப்
போல சுழலும் அச்சக்கரத்தை நிறுத்தி அப்
பொற் சிலையைக் கவர்ந்து சென்ற கள்வனது
புத்தி கூர்மையும் நெஞ்சத்துணிவும் இருந்தவா
றென்னே! இச்செய்தியை இச்சிற்பி கேள்வியுற்
றால் அவன்தாவி உடலிலே தரித்திராதே. இனி
யென் செய்வது” என்று மிகவும் வியப்புற்றவர்
போல நடித்துக் கூறினர்.

இவ்வைவரும் இவ்வாறு முன்றிலில் நின்று வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கம்பியன் உணவை யுண்டு விரைவில் வெளியே வந்தான். வந்தவன் வெளியிற் சிலர் நின்று கொண்டு தன்னைப்பற்றிக் கூறும் மொழிகள் தன் காதிற் பறைபறைந்தாற்போற் படவே அம்மொழிகளை வீட்டினுட்புறமிருந்தே உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவர்கள் கூறிய வார்த்தைகளால், தான் நாகைப்பம் பதியிலமைத்த புத்தர் கோயிலின் இயந்திரசக்கரத்தைத் திருத்திய பொற்சிலையைக் கள்வர்கள் கவர்ந்து சென்றார்களென்றும், அதனால் தன்னுடைய தொழிலும் அரசன் பொருளும் வீணாயின வென்றும் அறிந்தான்.

அறிந்த அவன் துக்கத்திலாழ்ந்து, வெளியேவந்து அங்கு நிற்கும் ஆலிநாடர் முதலிய ஐவர்களை நோக்கி "பாகவதர்களே! உங்களுக்கு இவ்விஷயத்தைத் தெரிவித்தவர்களியார்? யான் அந்நியர்கள் அறியா வண்ணம் ஜலதாரையின் கீழ்க்கலலினுள்ளே அமைத்து வைத்திருந்த இயந்திரத்தின் சூத்திரத்தைக் கண்டுபிடித்துக் களவாடியவன் மிகவும் கெட்டிக்காரனாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். இதுகாறும் நான் அடைந்த பேரும் புகழும் இன்றோடு கழிந்தன

இனியென செயவது" என று வாயவிட்டுக கதறியழுது வருநதினன.

அபபோது மஙகை மனனன அசசிறபியை நோககி "கறறாமறறோனறு கழிவிரககம்" என ஆனறோா அருளியதை நீா அறிநதிருநதும்; இதறகாக நீாவருநதுவது முறையனறு அறிவிற பெரியோராகிய நீவிரே சென்றதைக குறிததுக் கன்றுவீராயின மறறையோா அடையும வருததத்தைக கூறவும வேணடுமோ?" எனப பலவித வாாத்தைகள கூறி உபசரித்து மனநதேற்றி அந தீவைவிடடுத தன நணபாகளுடன புறபபட்டனா.

பின பெரிய பெருமாள நியமித்த பணியை நிறைவேறறுதலிலேயே நாடடமுடையவராய ஆலிநாடா நாகைபபதிககுச செலலவெண்ணி, கடறறுறைமுகத்தை அடைநதனா, அஙகு நாகைப பதிக்கு வியாபாரததின்பொருடடு மரககலத திலே பாககை ஏறறிககொணடிருககும வியாபாரி ஒருவனைக கண்டாா. கணடதும ஆலிநாடா அவனை யடைநது "வணிகரே! நீா சரககேற றிச செலலும மரககலததிலே தமை கூாநது எம் மையும் ஏறறி அககரைககு அழைததுச செலவீா ராக" என்று வேணடினா வணிகனும பரகாலா கூறிய வாாத்தைகளாலும், அவரது நடையுடை

பாவனையாலும பரம பாகவதரென நினைதது அவருடைய நணபாகளுடன அவரைத தன மரககலததிலேறறிக கொணடான

மரககலமேறிய ஆலிநாடா இவவணிகனை நாம எவவாருயினும வஞசிதது இவன பொருளைப பெற வேணடுமெனக கருதி கொடடைபபாக கொனறை எடுததுச சீவிப பாதியாககி வணிகனிடமீநது "இபபாககை உமது பாககுடன சோததுககொணடுவநது கலம அககரையை அடைநததும திருபபிக கொடுபபீராக" என்று வேணடி நினறனா

வணிகனும ஆலிநாடா வஞசகக கருததை அறியாதவனாய அபபாககைவாஙகித தமது பாககு மூடடையொனறில அதனைச சோததுக கட்டினன சிறிது பொழுது கழிநததும ஆலிநாடா வணிகரை நோககி, "ஐயா! வணிகரே! உமமுடைய சரககில நானும பாதிப பாககுச சோததிருககிறேன கலம கரையை அடைநததும என்னிடம அபபாதிப பாககைத திருபபிககொடுபபதாக முறிச சீடடொனறு எழுதிககொடும, இனறேல நான கொடுதத பாதிபபாககை இபபோழுதே திருபபிககொடும" என்று மனருடினா

இவ வாாததையைக கேடட வணிகா தலைவன தனனுடைய ஆயிரக கணககான மூடடை

களில அவா கொடுதத பாககை வைதத மூட்டையை வெகுநேரம தேடியும கணடறியாதவராய இனி இவவாறு தேடிககொணடிருபபின கலம கரையை அடையக காலதாமதமாகுமெனக கருதி, அவா கேட்ட வாசகததின உடகருததையும நய வஞசகததையும அறியாது கேட்டவாறே "என் கபபலிலே பாதிப பாக்கு உமது" என்று எழுதிக கொடுததான சிறிது நேரததில கபபலும புறப பட்டுச சினனாட்களுள நாகபட்டினதத துறை முகத்தை அடைநதது

கலம கரையை அடைநததும ஆலிநாடா வணிகனை அணமி "வணிகரே! உமது சரககினின றும எனககுச சேரவேணடிய பாகததைககொடும" என்று கேட்டனா அவ வாாததைதையைக கேட்ட வணிகன தம்முடைய பாககில ஆலிநாடா சோத திருநத பாககின பாதிததுணடை வருநதித தேடி யெடுததுக கொடுததனா பரகாலா அதனைப பெற றுககொளள மன மிலலாதவராய வணிகரை நோககி "ஐயோ! செட்டியாரே! நீா எமககு எழுதிக கொடுதத உடனபடிககையினபடி நடநது கொள ளக கடமைபபட்டிருககினறீா அவவுடனபடிக கையினபடி உமது பாககில பாதிபபாககனறோ எனககுச சேர வேணடும்? அபபடி யிருகக நீா ஒரு துணடு பாககை எடுததுககொடுதது எனனை

ஏமாறறப பாரககினறீரோ? இஙகிருககும் பூராப
பாககில பாதியைக கொடுததாலனறி நான உம
மைச சுமமா விடேன இபபோதே உமமை நீதி
மனறததிறகு இழுததுச சென்று அரசனுககுட்
படுததுவேன நீா கொடுதத இசசீடடை வாஙகி
இனனும ஒரு முறை படிததுபபாரும்" என்று
சொலலி அடா வழககாடத தொடஙகினா்

இவவாாததைகளைக கேடட வணிகன மிகக
கோபஙகொணடு ஆலிநாடடை நோககி "அடா
வழககிடடு என பொருளை அபகரிகக எணணும்
அறிவிலாதவனே! உனனைக களவனென யானறி
வேன பாாவையில, பசுவையும, செயகையில
சீபததையும போனற உன்னை வேடததினால பக
வான அடியவனெனறு நினைதது மோசம
போனேன நீ முறிச்சீட்டு கேடட காலததே
உன வஞசகததை யான அறிநதிருபபின அப
போதே கலததிலிருநத உனனைக கடலில வீழததி
யிருபபேன இனிககூறிபபயனென? கடவு
ளருளால நீ உயிாபிழைததாய" எனககூறினா

இஙஙனம இவவிருவரும் ஒருவாககொருவா
வழககிடடுக கொளவதை, அததுறைமுகதது விபா
பார நிமிததம கபபலிலேறவநதவரும, கபபலி
னினறு இறஙகிபவருமாகிய பல விபாபாரிகள
அறிநது சமீபததில வநது அவவிருவா வழக

கையும் விசாரித்துக் கேட்டறிந்தனர். பின் அவர்களில் ஒருவர் பாக்கு வியாபாரியை நோக்கி "ஐயா! நீர் வீணே வழக்கிடுவது தவறு. ஆலிநாடர்க்கோ எழுதது பல பிருக்கிறது. அதுவும் நீர் கைப்பட எழுதிக்கொடுத்த முறிச்சீட்டு. ஆதலால் அம்முறிச் சீட்டின்படி இக்கப்பலினறு இறக்கியிருக்கும் பாக்கில் பாதியை நீரும், பாதியை ஆலிநாடரும் அடைதலே உரிமை" என்று கூறினர்.

இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட பாக்கு வியாபாரி மனம் நொந்து யாதொன்றுஞ் சொல்ல நாவெழாதவராய் அப்பாதி பாக்கிற்குரிய பொருளைப் பரகாலர்க்கீந்து தன்னிருப்பிடம் சென்றனன். பரகாலர் பாக்கு வியாபாரிகொடுத்த திரவியத்தை யேற்றுத் தம் தோழர்கள் நால்வருடன் நாகைப்பதியைநோக்கிச் சென்றனர்.

எட்டாவது இயல்

தந்திரத்தாற் புத்தர்சிலையை வசப்படுத்தல்

நாகைப்பதியை அடைந்த ஆலிநாடர் அங்கு கண்டோர் வியப்புறும் வண்ணம் மிகவும் அழகாய் அமைக்கப்பட்டிருந்த புத்தராலயத்தைக் கண்ணுற்றனர். கண்ணுற்றவர் அக்கோயிலின் வேலைத்திறத்தினையும், அழகினையும் அமைவுறக்

கணடு ஆனநதஙகொணடனா, பின அதனுள ஆடகததால அமைககபபடடிருககும புதத விகா கததை எவவாறு கவாநது செலவதெனறு தமது மனதிறகுளளே யோசிததுத துயரக கடலு ளாழநதனா பினனா ஆலிநாடா ஒருவாறு தேறி இராபபோழது வரும அமைபபதை யெதிா நோககி யிருநதனா அபபோது,

“ வையம பகலிழபப வானம ஒளியிழபபப
பொயகையும நீளகழியும புளளிழபப—பையவே
செவவாய அனறில துணையிழபபச செனறடைந்தான
வெவவாய விரிகதிரோன வெறபு ”

பின நளளிருளானதும ஆலிநாடா தமநணபாகளை யும சீடாகளையும உடன அழைததுககொணடு, அப புததராலயததினுளளே புகுநது அஙகு அமைக கபபடடிருநத ஒவவொரு வேலைபபாடுகளினதிறத தையும கணணுறறு அதிசயிததனா அபபோது அககோவிலில எழுநதருளியுளள புதத தேவருக குப பூசனைபுரியும காலம சமீபிததால அககடவு ளைப பூஜிபபோன உளளே புகுநது பூசனைபுரிய ஆரமபிததான அசசமயம யாவரும அறியா வணணம நம ஆலிநாடா முதலோனா அககோயி லின ஒரு மூலையில பதுஙகிக கொணடிருநதனா பூசாரி பூசையை முடிததுககொணடு கோயிற கத வைத தாளிடடுத தனனிலலததிறகுச சென்றான

இஙஙனம பிறரொருவரும அறியா வணணம தோழாகளுடன மறைநதிருநத ஆலிநாடா தளளிருளானதும அவவிடததைவிடடு வெளியே வநதனா வநததும கமபியனுல கூறப்படட இயநதிரததின சூததிரததைக கணடுபிடிகக கவலேயுடையவராயக கோயிலின உடபுறததே நாலா பககமும சுறறிததிரிநது கோமுகை யொனறைக கணடு பிடிததனா.

அதுதான புதத தேவருககு அபிஷேகம 'செயயும ஜலமானது உளளேயிருநது வெளியே வரும ஜலதாரை கம்பியன இயநதிரததின சூததிரததை யாவரும அறியாவணணம ஜலதாரையின கீழே கலவிலுளளே அமைதது வைததிருநததேனென ஆலிநாடரிடம கூறிய ஜலதாரையும இதுவே இதன உடபுறததேதான இயநதிரததின் சூததிரமும அமைககப்படடிருநதது கோமுகையைககணடதும ஆநநதஙகொணட ஆலிநாடா அதனுடபுறததே உறறுநோகக இருபபாணியொனறு சஙகலியுடன அதனுள அமைககபபட்டிருததலைக கணடுறறனா, உடனே தன தோழாகளைத துணையாககொணடு அககோமுகையின மேறபுறமுளள கறகளைப வெளிபபடுததிப பின அசசஙகலியைப பிடிததிழுதது அவவிருபபாணியை அதனுட புறததினினறும வெளிப்படுததினா

பின சிறிது நேரததில விமானததின் மீதேறி அதன வழியாயப புததசசிலை யிருககுமிடம சென்று, அபபொற சிலையைக கவரத தீரமானம கொணடனா

ஆயினும, ஆலிநாடா தாம எணணியவாறு உளளே செலல வழியிலலாததால பெருமூச செறிநது மதிமயஙகிச சோாவுறறு "இனிச்செய வது யாது" எனப பரநதாமன பாதாரவிநதஙகளை மனததுட்கொணடு,

> " பாயிரும பரவைதனனுா பருவரை திரிததா வானோக
> காயிருந தமுதம கொணட அபபனை எமபி ரானை
> வேயிருஞ சோலைசூழநது விரிகதி ரிரிய நினற
> மாயிருஞ சோலை மேய மைநதனை வணஙகி னேனே "

எனததுதிததனா அபபொழுது எமபிரான திருவருளால "விமானததின சிகரததில சககர வடிவமாய அமைநதுளள ஓா இயநதிரம குலா லனது திகிரியைபபோல அதிவேகமாயச சுழனறு கொணடிருககும அவவியநதிரததை நிறுததினறே புததச சிலையிருககுமிடம புகமுடியும" என முனனா தமககு அமமையாா கூறிய இரகசியம அவா மனதிலுதிததது உடனே ஆலிநாடா அவவியநதிரம சுழலாமலிருகக ஏதேனும ஓா உபாயம செயயவேணடுமென ஆவலுடையவ ராயச சிறிது நேரம சிநதிககலாயினா

பினனா ஆலிநாடா நணபாகளைத தமமருகே வரவழைதது அவாகளை நோககி, " நணபாகளே! இவவியநதிரததை நிறுததினாறறான நாம உளளே சென று பொறசிலையைக கவரமுடியும இனறேல நம்மால இயலாது ஆயின இவவியநதிரததை அசையாமல நிறுதத வழியொனறேயுளது அஃ தியாதெனில இபபொழுது இநநகரிலுளளவா யாவருமே அறியாவணணம வாழைத தோடடததி லுளள மரஙகளை வெட்டிவநது, அததணடுகளை இயநதிரததின சககரததினிடையே கொடுததுக கொணடு வநதால, அததணடிலுளள நாரெலலாம அதன பறகளில சிககிககொணடு அசசககரம சுழ லும வேகஙகுனறி அசையாது நிறகும அப போது தான உளளே நுழைநது நாம எணணிய வாறு காரியததை முடிததுக கொளளலாம" என றார

இவ வாாததைதயைககேடட நணபாகளும சீடாகளும அஙஙனமே செயய வெணணங கொணடு வாழை மரஙகளை வெடடிச்சாயதது அததணடுகளைக கொணடுவநது கொடுததனா ஆலிநாடா நணபாகளால கொடுககபபடட வா ழைத தணடுகளை பெறறு அநத இயநதிரததின சககரததினிடையே கொடுததுக கொணடு வநத னா சிறிது நேரததில வாழைத தணடிலுளள

நாரெலலாம அசசாககரததின பறகளில சுறறிக கொளள அது அசையுநதிறனறறுச சுழலாமல நிலைபெறறு நினறது

பின ஆலிநாடார தமசிடாகளுள வலலானொருவனை நோககி "நீ உடபுகுநது அஙகு ஆடகததால அமைககபபடடுளள புதத விகரகததைப பெயாததெடுதது வருவாயாக," எனறு கடடளையிடடு அவனை அககோயிலின உளளே அனுபபினார தலைவன ஆணையைத தடடாது நடககும அசசீடன உளளே புகுநது அசசிலையை நிலையினினறும பெயாததெடுககத தொடஙகினன

அசசிலை மநதிர வலியால அவன கைககபபடாது நாலாபககமும அககோயிலுககுளளேயே ஓடத தலைபபடடது அவனும அவவிககிரகததைக கைககொளள அதன பினனேயே விடாது நாலாபககமும சுறறிததிரிநதான சுறறித திரிநதும தனமுயறசி பலியாததைத தலைவராய ஆலிநாடாரககறிவிகக, பரகாலர அபபொறசிலையைக கைபபறறறகுச சாதனமாய ஓர உபாயததை வெளிபபறததிருநதே அறிவிததனர. அதையறிநத சீடன அவவுருவததை அபரிசுததமாககி, அதன மநதிர வலிமையைப போககித தன வசபபடுததினன வலிகுனறிய பொறசிலை அபபோது,

“ஈயத்தா லாகாதோ? இரும்பினு லாகாதோ?
பூயத்தால் மிக்கதொரு பூத்தத்தா லாகாதோ?
தேயத்தே பித்தளைநற் செம்புகளா லாகாதோ? [கே?”
மாயப்பொன் வேணுமோ மதித்தென்னைப் பண்ணுகைக்

என்று, புலம்பிக்கொண்டு ஒருசார் கீழே விழுந்திட்டது. உடனே ஆலிநாடர் சீடன் அப்பொற்சிலையைக் காலதாமதஞ் செய்யாது எடுத்துக் கொண்டுவந்து தம் தலைவரிடம் கொடுத்தனன்.

பரகாலர் அதைப்பரிவுடனேற்று அரைக்கணமேனும் அங்கு தங்காது தம் நண்பர்களுடன் அந்நகரைவிட்டுப் புறப்பட்டனர். சிறிது தூரம் செல்லவே பகலவன் தன் கிரணங்களைப் பரப்பி இருளை நீக்கும் அமையம் வந்துற்றது.

அதையறிந்த ஆலிநாடர் முதலானோர் சமீபத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரை யடைந்து தாம் களவாடிக் கொணர்ந்த பொற்சிலையை அவ்விடம் பிறரறியாவண்ணம் பத்திரப்படுத்த வெண்ணினர். அங்கு மனிதர்கள் சஞ்சரித்துக்கொண்டேயிருந்தமையால் பத்திரப்படுத்த முடியாதென வெண்ணிச் சமீபத்திலுள்ள கழனிகட்குச்சென்று ஆங்குச்சேறும் நீருமாய்க் கலந்துள்ள ஒரு கழனியில் தாம் கொணர்ந்த அவ்வாடகச்சிலையை ஆதித்தன் தோன்று முன்னே புதைத்து வைத்தனர். சிறிது நேரம் தாழ்ந்ததும்,

"பூசுராந்தன் கைம்மலரும் பூங்குழற்குழமுழக்கிழப்பக்
காசினியும் தாமரையுங் கண்விழிப்ப"

ஆதித்தனும் அழகுறக் கிழக்குக்கடலிலே தோன்றினன். அச்சமயம் மாரிக்காலமானதால் எங்கு பார்த்தாலும் உழவர்கள் கழனிகளில் உழுவதும், பரம்படிப்பதும், பயிர் நடுவதும், களைபிடுங்குவது மாயிருந்தார்கள். அந்நிலத்திற் குரியோனும் அன்று தன் நிலத்தைப் பரம்படிக்க வெண்ணி மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு கழனியை வந்தடைந்தான். அதையறிந்த ஆழ்வார் 'நாம் இனிச் சும்மா இருத்தல் தகாது. இருப்போமாயின் நம் களவைப் பலரறிய இவன் வெளிப்படுத்துவான். வெளிப்படின் நாம் எண்ணிய வெண்ணம் முடிவுறாது. ஆதலால், களவு வெளிப்படாமலிருத்தற்கு யாதேனும் ஓர் உபாயந் தேடவேண்டு'மென மனத்துட்கொண்டு அவ்வுழவனைக் குறுகிட்டு "ஐயா! நீ யார்? இங்கு வரக் காரணமென்ன?" என்று வினவினார்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட உழவன் "பெரியாரே! நான் இந்நிலத்திற்குரியவன். இதைப் பரம்படித்துச் சமப்படுத்தி நெற்பயிர் நடலா மென்கருதி ஈண்டு வந்தேன்" என்றனன்.

ஆழ்வார் அவனை நோக்கி, "உழவனே! நீ என்ன சொன்னாய்? இன்னும் ஒரு முறை அவ

வாறு சொல்லுவையேயாயின் உன்னுடைய நா இரண்டாய்ப் போமென்பது நிச்சயம். இந்நிலம் என்னிலமென்பதை நீ அறியாயோ? என்னிலத்தை என் உத்தரவின்றி நீ எவ்வாறு பரம்படிக்க முன் வரலாம்?" என்று, கடிந்து பேசி அவனைப் பரம்படிக்க விடாது தடுத்தனர்.

இங்ஙனம் ஆழ்வார் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட உழவன் 'இடியோசை கேட்ட நாகம் போல' நடு நடுங்கி "ஐயா! நீர் யாவர்? உம்முடைய ஊர் யாது? நீர் இங்கு வரக் காரணமென்ன? அப்பூர் பிடாரி வந்து உள்ளூர் பிடாரியைமுடுக்கிற்றுப்போல, நீர் என்னிலத்தில் வந்து நின்று கொண்டிருப்பது மன்றி இந்நிலத்தையும் உம்முடையதென்று கவரப்பார்க்கின்றீரோ? உம்மை இங்கு நான் கண்டதும் இந்நிலத்தை விட்டு அப்புறப் படுத்தாமல் சும்மா விருந்ததால் இவ்வாறு நேர்ந்தது. 'உட்கார இடங்கொடுத்தால் படுக்க இடங்கேட்பான்' என்பது உன்னிடத்தில் சரியாய்ப் போயிற்று" என்று கூறி ஆழ்வாரைப் பொருட்படுத்தாமலே உழவன் தன் நிலத்தை உழுது பரம்படிக்க முயன்றான்.

உடனே ஆழ்வார் மிக்க கோபத்தோடு தன் நண்பர்களையும், சீடர்களையும் நோக்கி, "ஓ நண்பர்களே! இவ்வுழவன் நம்முடைய விளை நிலத்தை

அவனுடைய வினை நிலமெனறு கூறிக கைப் பறற எணணித தன் மேழியைபபூட்டி உழ ஆரமபிககினறான இனிச சுமமாவிருததல தகாது" எனறு கூறினா

" அடுததது காட்டும பளிஙகுபோல நெஞசம
கடுததது காட்டும முகம "

எனற மறை மொழியை மனததுட்கொணடு நணபருமம, சீடருமம தலைவா கூறிய மொழியினு லும, முககுறிபபினுலும அவரது அகக குறிபபை யறிநது உழவனிடம செனறு அவன் பூட்டிய ஏரை ஒடிததுச சினனபினனமாககி நாலாபககமும வீசி யெறிநதனா தன கலப் பையைச சினனபினனமாக ஒடிததெறியவே அவவுழவன கூககுரலிட்டு ஆழவாா முதலான வாகளோடு போராடத தொடஙகினன அதனால இருதிறததாாககும விவாதம மூணடது

பரகாலரெனப பெயரேறற நம ஆலிநாடா இதறகஞசுவரோ? சிறிதேனும அஞசாதவா ராய அவனை நோககி " நீ இநநிலததை உழுது பயிரிடச சிறிதும நான சமமதியேன இநநி லமோ எனனுடையது இதையறிய விருமபினை நாளையதினம இஙகு வநதால பததிர மூலமாக நிருபிததுக காட்டுகினறேன " எனறு கூறினா

இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட புலத்திற்குடையோன் ஆலிநாடரிடம் அடாவழக்கிட்டு அவதிப்பட மனமில்லாதவனாய் அவரை நோக்கி "ஐயா! உம்மிடத்திலோ ஆளபலமிருக்கிறது, என்னிடமோ அஃதில்லை, இங்ஙனமிருக்க, நான் உம்மிடத்தில் வீணே வழக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தால் எனக்குத்தான் மிக்க கெடுதியுண்டாகும் ஆதலால் நீர் கூறுவது போலவே நாளையதினம் இங்கு வருகின்றேன் அச்சமயம் உம்முடைய வார்த்தையின்படி இந்நிலம் உம்முடையது தானென்னப் பத்திர மூலமாக நிரூபிக்காவிடின் இஃது என்னுடைய தென்பதற்குச் சிறிதேனும் ஐயமில்லை" என்று கூறித் தன் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு கழனியை விட்டுத் தன் சிற்றூரை யடைந்தான்

பின்னர் ஆழ்வார் தாம் எண்ணிய எண்ணத்தை முடித்தற்கும், உழவன் அறியாமைக்கும் மிகவும் நகைத்து அன்று பகற்பொழுது முழுதும் அக்கழனியிலேயே தங்கியிருந்தனர், பின் இராக்காலம் வந்துற்றதும் அச்சிலையை அந்நிலத்தினின்றும் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு பகலவன் தன் கிரணங்களைப் பாரின்மீன் பரவச்செய்முன் தமது தோழர் முதலானவர்களோடு அவ்விடம் விட்டகன்று, திருவரங்கமடைந்து அப்பதுமையைப் பிறர் அறியா வண்ணம் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தனர்

ஒன்பதாவது இயல்

புத்தச்சிலையால் புதுப்பணி புரிதல்

இஃதிங்ஙனமிருக்க நாகையம்பதியில் பொழுது புலர்ந்தும் புத்தராலயத்திலுள்ள பொற்சிலை அன்றிரவு கள்வர்களால் கவரப்பட்ட செய்தி அந்நகரத்தின் நாற்றிசையும் பரவியது. இதனையறிந்த அந்நகரவாசிகள் யாவரும் வியாகூலத்தையும், வியப்பையும் ஒருசேர அடைந்தனர். அன்று பகற்கால முழுதும் மனிதர்கள் வீதிகளில் கூட்டங் கூட்டமாக நின்றுகொண்டு "சென்ற இராப்போழ்து நம் புத்தராலயத்தில் நுழைந்து பொற்சிலையைக் கவர்ந்து சென்ற கள்வனே கள்வன்! அக்கோயிலின் கோபுரத்தின்மீது இடைவிடாது சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் யந்திர சக்கரத்தைச் சுழலாமல் நிறுத்திக் கோயிலினுட்புகுந்த அக்கள்வனது நெஞ்சத்துணிவே துணிவு; அவன் புத்தி கூர்மையே கூர்மை" என்று பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்நகர பரிபாலகரோ "இப்பொற்சிலையைக் கவர்ந்து சென்ற கள்வனை எங்ஙனமாவது கண்டு பிடித்துத் தண்டித்து மீண்டும் அப்பொற்சிலையைப் பெறவேண்டும்" என்னும் எண்ணமுடையவராய் எண்டிசையும் சேவகர்களை அனுப்பிக் கள்

வனைக் கண்டுபிடிக்கச் செய்தனர். சேவகர்களும் தலைவர் ஆணையின்படி புலம் விசாரித்துக் கொண்டு கள்வரைத் தேடிச்சென்றனர்.

இவர்கள் செல்லும்போது இடைவழியிற் சந்தித்தோரால் கள்வர்கள் சென்ற வழியை யறிந்து அவ்வழியே இவர்களும் பின் தொடர்ந்து செல்லலாயினர். மறுநாள் மாலைப்போதில் இவர்கள் இரண்டாற்றிற்கு மிடையே ஊரொன்றைக் கண்டனர். அதுதான் திருவரங்கமெனனும் திருப்பதி. அவ்வூரிலேதான் ஆட்கச்சிலையைப் பிறறியாது கொணர்ந்த நம் ஆலிநாடரும் அவரது நண்பர்களும் தங்கியிருந்தனர். ஊரினைக் கண்டதும் காவலாளர் கடிதில் அதனுட்புகுந்து, கள்வரையும், அவரது நண்பர்களையும் அந்நகரின் ஒவ்வோரிடங்களிலுஞ் சென்று தேடலாயினர். தேடினவர் ஓரிடத்தில் ஆழ்வாரையும், அவரது நண்பர்களையுங் கண்ணுற்று “ஐயா! நீங்கள் புத்தராலயத்துள் நுழைந்து கவர்ந்து வந்த கனகச்சிலையை எங்கே வைத்திருக்கின்றீர்கள்? அச்சிலையைக் காலந்தாழ்க்காது கடிதிலீயின் நீவிர் அனைவரும் ஆவிபெற்றுய்வீர்கள்! இன்றேல், எம் தலைவரது தண்டனைக்குட்பட்டுத் தலையை இழக்க நேரிடும்” என்று கடுங்கோபங் கொண்டு கடுமொழிகளைக் கழறலாயினர்.

அஞசா நெஞசையும, பரகாலரெனப பெயா ரையும, படைதத நம ஆலிநாடா அவாகள கூறிய வாாததைதயைச சிறிதேனும மதியாதவராய அவாகளே நோககி "ஓ! மதியிலிகாள! நீவிா கூறிய வாாததைகடகு உமமைப் பொருடபடுத திப பதிறகூற என மனமிசையவிலலே உம தலே வரே யீணடு வநது எமமைககேடபின அதறகுத தககவிடை அளிபபோம. நீவிா வநத வழியைப பாாததுககொணடே விரைவில நும நகாககேக லாம இலலாது காலநதாழபபீன நீவிா கூறிய வாாததையின பயனே நீவிரே யடைதல திண ணம" எனககூறினா

பரகாலா வாாததையையேறற பணியாளா அநத நகரைவிடடு விரைவில நாகைபபடடி நணணித தஙகள தலேவரிடம களவாகளேததேடிச சென று கணடுபிடிததுப பொறசிலேயைக கொடுககு மாறு தாஙகள கேடடதையும, ஆலிநாடா அதற குககூறிய பதிலேயும ஆதியோடநதமாக அறி விததனா

சேவகா கூறிய வாாததைகள தம செவியிற புகவே நாகைபபடடித தலேவாகள "எரிகிற சுவா லேயில நெய பெயதாறபோல" கோபங கொண டெழுநது "நம கனகசசிலேயைக களாநது சென றதுமலலாமல இவவாறு சொல்லவும அவனுக்

குத துணிவுணடாயதா? 'மூர்ககனு முதலையுங கொணடதுவிடா' ஆதலால இவனை எஙஙனமாவது பிடிததுத தணடிதது நம கனகச சிலையைக கைபபறற வேணடும இனறேல, நம நாடடில களவெனனுந தீததொழில நாளுககு நாள தலைசிறநதோஙகும்" எனவெணணித தாஙகளே சென்று திருவரஙகமடைநது களவாகள இருககுமிடததைக கணடுபிடிததனா

பின களவர் தலைவனாய விளஙகும பரகாலரை நோககி " களவா தலைவனே! அநநியாகள அறியாவணணம அநேக நாள முயனறமைதத இநதிர ரகசியததை நீ எவவாறறிநதாய? திகிரியை நிறுதத நீ கணடு பிடிதத உபாயததை நினைககின எஙகள மனமே திகைககினறது ஆடகசசிலையமைகக நாஙகள அளிதத பொருளோ அளவிறநதன ஆலயததை அழகுறசசெயது முடிககக கமமியன அடைநதகஷடமோ அளவிறநதன இவறறையெலலாம நீ ஒருவன தோனறி வீணாககினாய! 'செயவது பலநாள அழிபபது ஒருநாள' எனற பழமொழி உனனிடததில மெயயாயிறறு இனி அதைக குறிததுப பேசிபபயனெனன" எனக கூறி " நீ கவாநது வநத கனகச சிலையைக கடிதில ஈவாயாக!" எனககேடடனா

இஙஙனம நாகைபபடடித தலைவாகள கூறிய வாாததைதையக்கேடட ஆலிநாடா "ஐயா ! நாஙகள நாகையம பதியிலிருநத ஆடகச சிலையை அபகரித தது உணமையே. அதைக கைவசபபடுதத நாங களசெயத முயறசிகளோ பல அதனால அடைநத கஷடமோ அளவிறநதன ஆதலால அச சிலையை இபபோதே உமமிடமீயோம இனியோ ராணடு கழிநத பினனா வநது கேடபீராயின கொடுபபோம" என று கூறினா

இதனைககேடட தலைவாகள ஆழவாரை நோககி " நீயோ எமது கனகச சிலையைக கவா-நது வநத களவா தலைவன ஆதலால நீ கூறும வாாததையில நாஙகள எவவாறு நமபிககை வைப பது ? நீ கூறுவதே போல நடபபதுணமையா யின உனது கையொபபமிடடுச சீடடொனறு எழு திதகொடு, இனறேல எமது கனகச சிலையைக கொடு " என று மனறாடிக கேடடனா

அபபோது ஆலிநாடா "இசசமயம இவா களை எஙஙனமாவது ஏமாறறி அனுபபிவிடடு நாம காரியததை விரைவில முடிகக ஏறபாடு செயய வேணடும" எனவெணணி, அவாகள கூறிய வாாததைககு இணஙகினவரைபபோல நடிதது " நீஙகள ஓராணடு கழிநதபின எசசம யம வநது கேடபினும உஙகள பொறசிலையின்

சிறுவிரலுககுக குறையாமல நாஙகள ஒபபுவிக கினறோம" என எழுதித தம தோழாகளுடன தாமுங கைபொபபமிடடு அசசீடடை நாகைபபட பதித தலைவரிடம கொடுததனா சீடடைப பெறற தலைவாகள சிறிதேனும தாமதியாது நாகைபபட டிணம நடககலாயினா

பினனா, பரகாலா பரநதாமன திருபபணி புரியச சிறிதேனும தாமதியாது தாம கொணாநத கனகச சிலையை உருககி அபபொனனை விலைப படுதத எணணினா எணணியவா முனனா அசசிலையின சிறு விரலைத துணடிததுப பததிரப படுததி வைததுப பினனா பொறபணி புரியும கமமியரை அழைததுவநது அசசிலையைப பின னப படுததி விலைபபடுததி அளவிலாப் பொரு ளைப பெறறனா அபபொருளால திருமதிள முதற சிகரபரியநதமான கைஙகாயஙகளைச செயயு வெணணி கைததொழிலிற சிறநத கமமியா பலாககு அளவிலாப பொருளீநது அழைதது வநதனா

கமமியா தம முயறசியாலும, திறமையாலும "தெயவததசசனால அமைககபபடட தேவ விமா னமோ" எனறு கணடோரெலலாஙகூறிக களிககு மாறு பலவித வேலைபபாடுகளுடன கோயில,

விமானம, மணடபம, மதில முதலான திருப
பணிகள செய்து முடிததனா

ஆழவாா இஙஙனம அரஙகநாதன கைஙகா
யஙகளை அநுதினமும செயது வரவே ஒரு நாள
மதில கடடுகிறபொழுது தொணடரடிபபொடி
யாழவாா திருமாலை, சோததுவநதவிடம நோபட
அதனை அழிததுக குறுககில மதில கட்ட மனங
கொளளாமல ஒதுககி அமமதிலைக கடடுவித
தனா

இஙகு கோயிறறிருபபணிகள யாதொரு
குறைவினறி நிறைவேறுநிறக, நாகைபமபதித
தலைவாகள ஆலிநாடா தமது கைபபட வெழுதி
அளிதத முறிசசீடடினபடி பொறசிலை பெற
வெணணி அவாிருககும திருவரஙக மெனனும
திருபபதியை அடைநதனா பின ஆலிநாடா
இருககுமிடஞசெனறு அவரையும, அவா நணபா
களையும நோககி “ நீஙகள வரைநதிநத முறிச
சீடடினபடி ஓராணடு கழிநதும பல நாடகளா
யின இனி, இனறு, நாளை, பின்னிடடு எனத
தவணைகள சொலலி நாடகள கழிகக இயலாது.
இபபோது நீஙகள பொறசிலையைக கொடாமலி
ருபபீாகளாயின உஙகளைக களவு செயதோாககுரிய
தணடனைக குடபடுததித தணடிபபோம” என
றனா

இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஆலிநாடர் அவர்களை நோக்கி "நீங்கள் பற்பலவாறு வாயில் வந்தபடி பிதற்றியென்ன பயன்? நாங்கள் வரைந்து தந்த முறிச்சீட்டைக் கொண்டுவந்திருப்பின் அதனைக் கொடுங்கள் அச்சீட்டின்படி உங்கட் குரியதை இப்போழுதே கொடுக்கின்றோம்" என்று கூறினார்

தலைவர்கள் தங்களெண்ணம் முடிவுற்றதென் றெண்ணித் தாங்கொணர்ந்த முறிச்சீட்டை எடுத்துப் படித்துக் காட்டினர் அவ் வாசகத்தைக் கேட்ட ஆலிநாடர் "நாங்கள் எழுதிக் கொடுத்திருப்பதே போல் உங்கள் பொற்சிலையின் சிறு விரலுக்குக் குறையாமல் அளிக்க யாதொரு தடையு மில்லை" என்றுரைத்துத் தம் நண்பர்களை நோக்கி அச்சிலையின் சிறுவிரலைக் கொண்டுவருமபடி கட்டளையிட்டனர் நண்பர்கள் அங்ஙனமே கொணர்ந்து நாகைப்பட்டினத் தலைவரிடம் கொடுத் தனர்

பொற்சிலையின் சிறு விரலைக்கண்ணுற்றதும் நாகைப்பட்டினத் தலைவர்கள் திடுக்கிட்டு என்னே 'கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டாற்போல் இருக்கிறது' பொற்சிலையைப் பெறவந்த எங்க ளுக்கு ஒரு சிறுவிரலைக்கொடுத்து மோசஞ் செய் யப் பார்க்கின்றீர்கள் எங்கள் பொற்சிலையை உங்

களிடமிருந்து பெரும்பல் நாங்கள் வீணே திரும்பிச் செல்வோம் உங்களையும் சும்மா விடோம்" எனக்கூறி அவர்களை வருத்தத் தொடங்கினர்

பின் அறிவிற் சிறந்த ஆலிநாடர் அவர்களை நோக்கி "இவ்விவாதம் நமக்குள் தீராது சில அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்களை யழைத்து வந்து நம் வழக்கைத் தெரியப்படுத்தி அவர்கள் கூறும் உறுதிமொழியின்படி நடந்து கொள்ளுதலே யேற்றது" என்று கூறினர்

அவர்கள் அதுவே சரியென ஒத்துக் கொண்டு சில பெரியோர்களை அழைத்துவந்து, தம் வழக்கைக்கூறி, ஆலிநாடர் எழுதிக்கொடுத்த முறிச்சீட்டையுங் காண்பித்தனர் முறிச்சீட்டைப் பார்த்து அதில் எழுதியுள்ள வாசகத்தின் பொருளை நன்குணர்ந்த பெரியோர் அவர்களை நோக்கி "பரகாலர் கூறுவதே நியாயமாகும். சீட்டிலும் சிறு விரலுக்குக்குறையாமல் கொடுப்பதாகத்தான் வரையப்பட்டுள்ளது ஆதலால் அவர் கொடுக்கும் சிறு விரலைப் பெற்றுப் போவதேதான் நியாயமாம்" என்று தங்கள் உறுதியான வார்த்தையை வெளியிட்டனர் இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட நாகைப்பட்டினத்தவர்கள் "நாம் இனிச் செய்வது யாது?" என மனமிக நொந்து ஆழ்வார் அளித்த புத்தச்சிலையின் பொற் சிறு

விரவைப பெறறு "திருடனைததேள கொட்டினாற போல" பாதொனறுங கூற நாவெழாதவராயத தம நகாககேகினா

பததாவது இயல

ஆழவார யோக நிஷடையிலமாதல

ஆழவார அரஙகநாதன ஆணையினபடி எல லாத திருபபணிகளையும குறைவினறி முடிதத பினனா அரவணைச செலவன் அடி தொழுது அநுமதிபெறறு மீணடுந திவய தேசயாததிரை செயயததொடஙகி, முதலிலஉபமநயுவுககும, பராச ரருககும பிரததியக்ஷமாயருளபுரிநத திருபபோ நகரததையும நநதிககும, சிபி சககரவாததிககும காடசி தநதருள புரிநத நநதிபுரவிணணகரததை யும, மாாககணடேயருககும, பெரிய திருவடிககும, காவேரிககும, தாமதேவதைககும காடசி கொடுத தருளபுரிநத திருவிணணகரததையும அடைநது அஙகாஙகெழுநதருளியுளள பெருமானைத தொ ழுது பதிகம பாடினா

பினனா திருநறையூரெனனும திருபபதியை யடைநது அஙகு கோயில கொணடெழுநதருளி யுளளவருகும, தமககுப பரமாசாரியராயிருநது திரு

விலசசினை பிரசாதிததவருமாகிய நம பெருமாள விஷயமாக,

"கணணுஞ சுழனறு பீளையோடு ஈளைவநதேஙகினால
பணணின மொழியார பைய நடமினெனனுமுன
விணணுமமலையும வேதமும வேளவியுமாயினா
நணணு நறையூர நாம தொழுதும எழுநெஞசமே"

எனனும பாசுரம் முதலாக நூறு பாசுரங களை அருளிசசெயது, அவரடிபணிநது அள விலா ஆனநதமடைநதனா

சினனாட கழிநத பினனா ஆழவார அந நகரைவிடடுப புறபபடடுக காவேரிககுக காடசி தநதருளிய திருசசேறையெனனும திவய க்ஷேத திரததையும உபரிசரவசு ராஜாவுககும, காவேரிக கும, தாமதேவதைககும பிரததியக்ஷமா யருள புரிநத திருவெழுநதூரையும வியாச மஹா முனிவருககும, வியாகரபாதருககும காடசி தநத ருளிய திருசசிறுபுலியூர முதலிய திவய க்ஷேத் திரஙகளையும அடைநது ஆஙகாஙகெழுநதருளிய எமபெருமானைச சேவிதது மஙகளா சாஸனஞ செயது திருககணணமஙகையெனனும திவய க்ஷேததிரததிற கெழுநதருளினா அஙகு, வாண னுககும, ரோமசருககும பிரததியக்ஷமா யருள புரிநத பெருமான சநநிதி சென்று அவரைத துதிததுப பதிகம பாடினா அபபதிகததில,

" ஏற்றினை இமயத்துளெம் மீசனை
இம்மையை மறுமைக்கு மருந்தினை
ஆற்றலை அண்டத்தப்புறத் துய்த்திடும்
ஐயனைக் கையிலாழியொன் றேந்திய
கூற்றினைக் குருமாமணிக் குன்றினை "

என, ஐந்தாவது செய்யுள் பாடித் துதிக்கையில் திருநின்றவூர் பத்தராவிப் பெருமாள் முன்பு ஒரு பாடல் பெற்றது போதாதென்று மீட்டும் என்னைப் பெற்ற அன்னையால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவராய் அத்தலத்து ஆழ்வாரெதிரில் வந்து காட்சியளிக்க ஆழ்வார்,

" நின்றவூர் நின்ற நித்திலத் தொத்தினைக்
காற்றினைப் புனலைச் சென்று நாடிக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே "

என்று அச்செய்யுளின் ஈற்றில் அப்பிரானை யும் திருக்கண்ணமங்கைப் பெருமானுடன் சேர்த்துப் பாடிப் பேரானந்த மடைந்தனர்.

அப்பால் ஆழ்வார் திருக்கண்ணமங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டுக் கண்வமா முனிக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அருள்புரிந்த திருக்கண்ணபுரத்தையும் பிருகு சைத்யருக்கும், கௌதமமுனிக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய் அருள்புரிந்த திருக்கண்ணங்குடியையும் நாக ராஜனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அருள்புரிந்த திருநாகையென்னும் க்ஷேத்திரத்தையு மடைந்து

ஆஙகாஙகு எழுநதருளியுளள பெருமானைத தொழுது திருபபதிகம பாடினார அபபொழுது திருநாகைபபட்டியில கோயில கொணடெழுந தருளியுளள செளநதாய ராஜன ஆழவார பகதிக குவநது பிரததியக்ஷமாய அருளபுரிநதனா அப போது ஆழவார தலைவனது உருவெளிபபாடு கணட தலைவி தோழிககு அவா வடிவழகை எடுத துககூறும துறையை அமைதது,

"எணதிசையும எறிநீர கடலும
ஏழுலகும உடனே விழுஙகி
மணடிஓ ராலிலைப பளளிகொளளும
மாயாகொல ? மாயம அறியமாடடேன
கொணடல நன மாலவரை யேயும ஒபபா
கொஙகலா தாமரைக கணணுமவாயும
அணடததமரா பணிய நினறூா
அசசோ ஒருவா அழகியவா"

என, ஒரு பதிகமபாடி, அபபதிகததின செய யுடகளால எமபெருமான வடிவழகை உல கோாககு வெளிபபடுததி, சோழநாடடை விடடுப புறபபடடு பாணடி நாடடைநதனா

அடைநதவா அஙகு புலலாரணய மஹ ரிஷிககும, அசுவதத நாராயணனுககும பிரததி யக்ஷமாய அருளபுரிநதவிடமும, ஸ்ரீ ராமபிரான சமுததிர ராஜனுககு வரஙகொடுதத இடமுமாகிய திருபபுலலாணியையும சிவபிரானுககுப பிரததி யக்ஷமா யருளபுரிநத திருககுறுஙகுடி யெனனும திவய க்ஷேததிரததையு மடைநது கடவுளைத தொழுது மஙகளா சாஸனஞசெயது, சமீபததி லுளள மலை நாடடைநதனா அஙகு கணடாகா

ணனுககுக காடசி தநதருளபுரிநத திருவலல வாழ எனனும க்ஷேததிரததை யடைநது எம பெருமானைத தொழுதனர

பினனர ஆழவார அஙகிருநது புறபபடடுப பாணடி நாடடைநது மலயததுவச பாணடியனுக கும, தாம தேவனைதககும காடசி கொடுததருள புரிநத திருமாலிருஞ சோலையையும கதமப மஹ ரிஷிககும, இநதிரனுககும பிரததியக்ஷமாய அருள புரிநத திருககோடடியூரையும அடைநது ஆங காஙகு எழுநதருளியுளள பெருமானைததொழுது மஙகளா சாஸனஞ செயதனர மேலும திருமா லின அரசசாவதாரஙகளோடு விபவாவதாரங களையும கருதி உளளங கரைநது பல திருபபதிகங கள பாடிப "பெரிய திருமொழி" யை முடிததனர

முடிததும தமது ஆராதவனபு அடஙகா மையால மறறும திருககுறுநதாணடகம, திரு நெடுநதாணடகம, திருவெழு கூறறிருககை, சிறிய திருமடல, பெரிய திருமடல முதலிய ஐநது பிர பநதஙகளை அருளிசசெயது அநநதரம அரஙகத துக கெழுநதருளி அரஙகநாதன சநநிதியில திரு நெடுநதாணடகததைத தேவகானததிற பாடினர

அதறகுத திருவுள முவநத நமபெருமாள "உனககு வேணடும வரம பெறறுககொள" எனறு நியமிததவளவிலே, நாலுகவிபபெரு மாள "முனபு தேவரீர நமமாழவார மூலமாக வெளிபபடுததிய தமிழ வேதஙகள நானகையும மாரகழி மாதததிலே தேவரீர கணடருளகிற அத

திப்பந்தோத்தலவத்திற் கீர்வாண வேதங்களோடு பாராயணஞ் செய்யுமாறு கட்டளை யிட்டருள் வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, பெருமாள் அங் ஙனமே அருள்புரிந்தார் அவ்வாணையின்படி ஆலிநாடர் அன்று முதல் அரசர் விகாரக ரூப மான நம்மாழ்வாரை ஆழ்வார் திருநகரியினின்று கோயிலுக்கு எழுந்தருளப்பண்ணி உபயவேத பாராயணத்தையும் ஒழுங்காக நடக்கச் செய்து, அத்தியயனத் திருவிழாவைச் சிறப்பாகச் செய் வித்து, அது முடிந்த பின்னர் பராங்குசரை மீண் டும் திருக்குருகூருக்கு எழுந்தருளப் பண்ணு வித்தார்

இங்ஙனமே ஒவ்வோராண்டும் அத்திரு நாளைப் பரிபாலித்து வரும்படி கட்டளை செய் திட்டு, மங்கையர் கோமான், மகேந்திரகிரிக்கு அருகே சித்தாசிரமமென்று பிரசித்தமான திருக்குறுங்குடியில் வந்து அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற நம்பி என்னும் எம்பெருமானுடைய அழகை அநுபவித்து, அங்கு நித்ய வாஸஞ் செய்ய நினைத்தனர் பின் குமுதவல்லியாருடனே விரக்தராய்ச் சிலகாலம் யோக நிஷ்டையில் எழுந் தருளி யிருந்து, தமது நூற்றைந்தாம் பிராயத் தில், சமாதி யென்கிற மகா யோகத்தால் திரு மேனி நீத்துத் தேஜோமயமான திவ்ய நகரஞ் சேர்ந்தனர்

வழி பறித்தலாகிய அகிருத்தியத்தைச் செய் தாலும், அச்செல்வம் முழுவதையும் பகவத் பாகவத கைங்கர்யத்துக்கே உபயோகித்ததனாலும்,

அபாகவதர் பொருளை அபகரித்துப் பாகவதர்க்குரிய தாய ஆச்சிரயத்துறைவும், புகழ் புண்ணியங்களை யேயன்றிப் பழிபாவங்களைச் சிறிதும் பெறாது பெருமாளுக்கு மிக்க முகோல்லாசத்தைச் செய்து சீருற்ற இத்திருமங்கை மன்னன், தமது திவ்யப் பிரபந்தங்களால் உலகத்தை நன்னெறிச் செலுத்திக் கலிதோஷத்தைக் கடிந்ததனால் "கலிகன்றி" என்னும் ஒரு திருநாமம் பெற்றனர்.

"கலந்த திருக் கார்த்திகையில் கார்த்திகை வந்தோன் வாழியே
காசினியிற் குறையலூர்க் காவலோன் வாழியே
நலந்திகழாயிரத்தெண்பத்து நாலுரைத்தான் வாழியே
நாலைந்து மாறைந்தும் நமக்குரைத்தான் வாழியே
இலங்கெழுகூற்றிருக்கை யிருமடலீந்தான் வாழியே
இம்மூன்றிலிருநூற் றிருபத்தேழீந்தான் வாழியே
வலந்திகழுங் குமுதவல்லி மணவாளன் வாழியே
வாட்கலியன் பரகாலன் மங்கையர்கோன் வாழியே"

திருமங்கை மன்னன் திருவடி வாழ்க

முற்றிற்று

PRINTED AT THE B N PRESS, MOUNT ROAD, MADRAS